

PRAVČICKÉ NOVINY

Mimořádné vydání (almanach)

Květen 2011

Publikace byla vydána za finanční podpory Ministerstva kultury České republiky

Vážení čtenáři,

dostává se Vám do rukou mimořádné vydání Pravčických novin, které u příležitosti oslav 750 let od první zmínky o obci v roce 1261 nastiňuje alespoň základní historii a současnost Pravčic. Jde o jakési střípky od pravěku po dnešní dny, sesbírané z nejruznějších pramenů, hovořících o naší krásné obci.

Jelikož se sluší při významných výročích oslavenci popřát, dovoluji mi, abych jménem redakční rady Pravčických novin i jménem svým obci Pravčice popřál ještě spoustu dalších samostatných let a mnoho spokojených občanů.

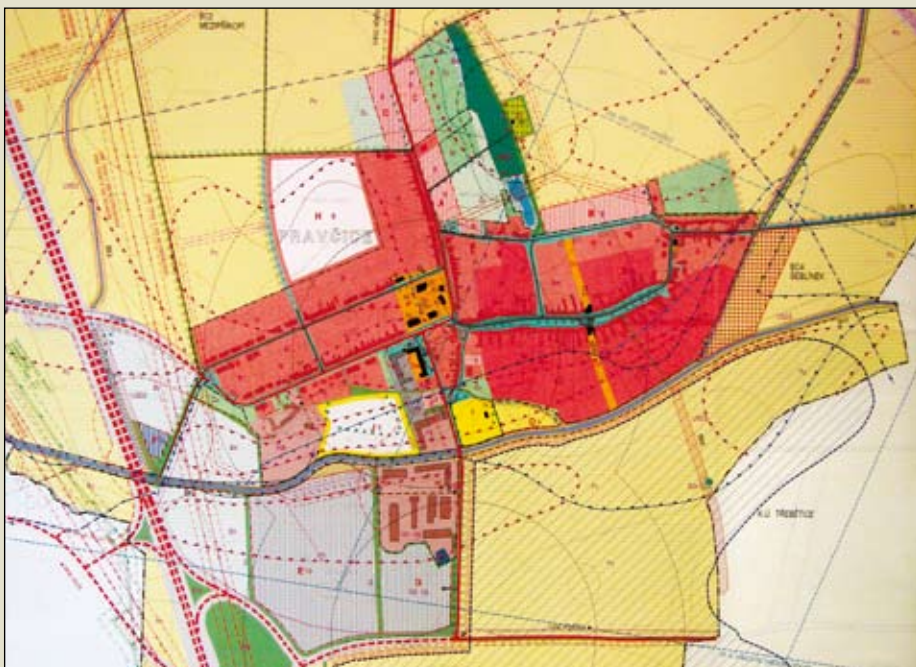
*Jaroslav Šašek
starosta obce Pravčice*

Z OBSAHU

- O obci – str. 3
- Obecní symboly – str. 4
- Ohlédnutí v čase – str. 5
- Od r. 1990 po současnost – str. 14
- Představitelé obce – str. 16
- Významné osobnosti – str. 18
- Kostel a fara – str. 22
- Škola – str. 24
- Knihovna – str. 30
- Hasiči – str. 32
- TJ Sokol a Sokolovna, fotbal a šachy – str. 36
- Jezdectví – str. 42
- Myslivci – str. 45
- Drobnochovatelé – str. 48
- Slovo na závěr – str. 50

Historická mapa obce Pravčice z roku 1830

Současná mapa obce Pravčice (územní plán obce z roku z roku 2004)

OBEC PRAVČICE

Obec Pravčice, která má v současné době na 735 obyvatel, se nachází ve východní části úrodné Hané. Území je takřka rovinné o ploše 700 ha s nadmořskou výškou od 196 m n. m. při potoce Žabínek na jižním okraji katastru obce po 212 m n. m. v části Padělky při okraji severovýchodním.

Obec leží cca 2 km od sousedního Hulína, 9 km od okresního města Kroměříže a 30 km od krajského města Zlína. Propojení Pravčic s okolními obcemi a městy zajišťuje především silnice III. třídy, která je protíná a která navazuje na silnici II. třídy Hulín – Holešov. V závěru roku 2010 byla obec napojena novou rychlostní komunikací R 55 na dálnici D 1.

Pravčice jsou součástí Mikroregionu Holešovsko, jehož dalšími členy jsou obce Bořenovice, Horní Lapač, Kostelec u Holešova, Kurovice, Lehotice, Ludslavice, Martinice, Míškovice, Němčice, Pacetluky, Prusinovice, Přílepy, Roštění, Rymice, Třebětice, Zahnašovice a Žeranovice a město Holešov.

Název obce vysvětluje odborná literatura jako ves lidí Právkových nebo Pravcových, jelikož název vznikl od osobního jména Právek. Podle všeho jde o jedinou obec tohoto názvu. Známa pískovcová brána – skalní most v Děčínské vrchovině zvaný Pravčická brána – je od Pravčic vzdálena takřka 300 km a s naší obcí nemá kromě svého názvu společného nic.

Obec v říjnu roku 2010, foto TDS Záhlinice

Obcí protéká řeka Rusava a potoky Rymický, Roštěnka a Kostelecký, které se do Rusavy na katastru obce vlévají. Jediným rybníkem je Brodák zvaný Hliník, na který navazuje Hájek - zbytek lužního lesa. Při severním okraji území se rozprostírá malý lesík nazývaný Remíz. Do nejbližších větších lesů v Hostýnských vrších na východ od obce či v Chříbech na jihozápad je to kolem 20 km.

Samotná obec Pravčice má ve svém vlastnictví kromě polností, rybníka, Remízu a hřbitova i většinu místních komunikací včetně polních, páteřní kanalizaci, veřejné osvětlení, síť několika studní a dále například objekt obecního úřadu s obřadní síní, zasedací místností a obecní knihovnou, budovu školy spolu s dětským hřištěm na přilehlém dvoře, objekt Sokolovny s rozsáhlým areálem Sokolské zahrady včetně víceúčelového hřiště, hasičskou zbrojnicí, víceúčelový objekt u autobusové zastávky, fotbalové hřiště s šatnami, tzv. „hasičskou louku“ či obecní hospodu.

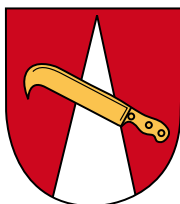
V obci se nachází tři prodejny smíšeným zbožím, tři hospody, spousta živnostenských provozoven a po obou březích řeky Rusavy velký areál bývalého zemědělského družstva, na jehož ploše sídlí v současné době několik firem. Při silnici Hulín – Holešov byla začátkem roku 2011 dostavěna fotovoltaická elektrárna, která vtiskla této části obce takřka industriální tvář.

Nejdůležitější informace o Pravčicích jsou od počátku samostatné Československé republiky systematicky zaznamenávány prioritně v obecních kronikách. Prvním kronikářem obce byl František Tetera, učitel, druhým Ladislav Krejčířík, řídící učitel, třetím kronikářem se stal Bruno Zapletal, obchodník. V současné době kroniku obce píše Miroslav Rozkošný, původním povoláním agronom a zootechnik, nyní v důchodu.

Další informace jsou od roku 2007 poskytovány na oficiálních webových stránkách obce s adresou www.pravcice.cz a od letošního roku začal vycházet obecní zpravodaj nazvaný „Pravčické noviny“. Titulní strana „Pravčických novin“ byla dosud uvozena leteckým pohledem na obec, znakem obce a částí hanácké výšivky, neboť k hanáckým tradicím se každá generace pravčických občanů hrdě hlásí.

SYMBOLY OBCE

Pravčice se navenek prezentují obecními symboly – znakem a praporem, které svým základem poukazují na historickou příslušnost obce k arcibiskupství olomouckému. Vlastní podobu znaku i praporu schválilo po předchozí anketě mezi obyvateli Pravčic zastupitelstvo obce v roce 2003. Symboly byly obci slavnostně uděleny předsedou Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky v roce 2004, svěcení symbolů proběhlo v kostele sv. Floriana 28. srpna 2005 Mons. Josefem Hrdličkou. Návrh znaku a praporu obce vypracoval heraldik Mgr. Jan Tejkal. Vycházel z historického pečetního otisku na listině z 26. listopadu 1688.

Pravčice mají ve svém znaku v červeném štítě se stříbrným kuzelem kosmo položený zlatý vinařský nůž; arcibiskupství olomoucké má svůj znak tvořený červeným štítem s šesti stříbrnými kužely, vinařský nůž je jedním ze základních symbolů křesťanství a v přeneseném slova smyslu vyjadřuje silná pokolení.

Vlajka je tvořena červeným listem s bílým žerďovým klínem vycházejícím z druhé a třetí čtvrtiny žerďového okraje a s vrcholem na vlajícím okraji, uprostřed listu je žlutý vinařský nůž ostřím k žerďovému okraji; poměr šířky k délce listu je 2:3.

OHLÉDNUTÍ V ČASE

Archeologické nálezy

Jak napovídají archeologické nálezy, sahají dějiny samotné obce až do pravěku. K nejdůležitějším nálezům, objeveným na katastru Pravčic, patří zajiště z doby před naším letopočtem keltský kostrový hrob bojovníka, odkrytý v prostoru obecního hliníka u hřbitova (vedle rybníka), bronzové šperky únětické kultury, shluky zlomků keramiky a zvířecích kostí věteřovské skupiny, bronzová římská mince a prsten z doby římské, lužické žárové hroby z mladší doby bronzové odkryté při stavbě místní prodejny, mlat s oblým táhlým tylem z období mladší doby kamenné, pohřebiště v podobě popelnicových polí a šperky, meče, polokruhovitě srpy a sekerka z mladší doby bronzové.

Nesmírně zajímavým nálezem se stal titulus (hrotitého tvaru), což je předsunutý příkop římského pochodového tábora z období kolem roku 100 našeho letopočtu, odkrytý teprve nedávno – před čtyřmi lety. Šlo o vzácný nález v této oblasti, který je jednoznačným důkazem římské proveniencí na našem území.

Tyto tábory na „severu“ mohly tvořit zábranu před Moravskou bránou, což ukazuje na skutečný záměr Římanů na jižní a střední Moravě, minimálně až po Olomouc, vytvořit na tomto území svou provincii. Pro zajímavost lze uvést, že na dně titulu u Pravčic spočívala kostra psa, která působila dojmem záměrného uložení.

Ve stejné době jako římský krátkodobý tábor bylo odkryto i polykulturní pravěké naleziště s osídlením od starší

Kostra psa na dně titulu

Naleziště 2007 – pravěk

doby bronzové (věteřovská skupina) až po mladší dobu římskou, a hrob z pozdní doby římské, který byl v daném regionu výjimečný, neboť jeho výbava byla cizorodá (nejspíše závěr doby římské - konec 4. století n.l.). Mnohé nálezy byly představeny ředitelem Archeologického centra v Olomouci PhDr. Jaroslavem Peškou odborné archeologické komisi, která se konala v Pravčicích v dubnu roku 2007.

První zmínka o obci

Přesuneme-li se v čase do doby první písemné zmínky o obci Pravčice, dostaneme se pro naši obec k důležitému datu **25. května 1261, kdy král Přemysl Otakar II. daroval olomouckému biskupovi Brunovi z hraběcí rodiny Holštýnsko-Schauenburské za věrné služby Újezd Hulský a dědiny Praweziz, Nemeziz a Altendorf** (Pravčice, Němčice a Stará Ves). Tyto dědiny se připomínají také v biskupově závěti z roku 1267. Listina z roku 1261 je úplně prvním dokumentem, ve které je název naší obce zmíněn.

Další vývoj obce

Obec původně náležela pod biskupství olomoucké. Jak dlouho byly Pravčice při biskupství, není zcela dochováno, ale ve 14. století byly od statku kroměřížského odtrženy a některý z biskupů je učinil biskupským manstvím. Roku 1448 se Jan Kelecký pravčického manství vzdal a biskup Pavel z Miličína je udělil Ondřejovi z Chropyně. Ten je držel do roku 1456, a poté, co se ho vzdal, je biskup Bohuš dal Jiříkovi Zajíčkovi z Měrovic. Kdy byly Pravčice zbaveny závazků manských a připojeny ke statku kroměřížskému, se nedochovalo, ale v 16. století byly Pravčice zase při biskupech. Pod kroměřížské panství náležely až do roku 1849.

Nejstarší dochovaná gruntovní kniha, která zachycovala usedlosti (gruntů) a jejich majitele, tj. především poddanský majetek v obci, pochází z roku 1571. V 19. století nahradily knihy gruntovní knihy pozemkové. Tyto dokumenty obsahují cenné informace o nemovitostech v obci a o jejich vlastnících a rovněž o několikerém narovnání pozemků – v současné době bychom řekli o pozemkových úpravách. Ale vraťme se k dění v obci. V roce 1579 celá osada vyhořela. Další velké škody napáchaly především války.

Třicetiletá válka (1618 – 1648) způsobila, že panské dvory byly v rozvalinách a v obci zůstala pouze třetina obyvatel. V období po třicetileté válce, v roce 1665, propukl v obci druhý velký požár, při němž shořelo 19 selských stavení. V obci byla v té době veliká bída. V roce 1721 vyhořela obec podruhé. Roku 1831 se zde rozšířila cholera, na jejíž následky zemřelo během čtyř neděl na šedesát lidí.

Od roku 1789 má obec školu. Do té doby docházely děti do školy v sousedním Hulíně.

Od **17. března 1849** začala obec spravovat své záležitosti sama prostřednictvím třicetiletého výboru v čele se starostou a radními.

Obyvatelé Žabárny (Růžové ulice) v roce 1924

U stodol naproti současné autobusové zastávky (ulice vedoucí k rozcestí) s lokomobилоu (damfem), která poháněla mlátičku; obě fotografie zapůjčila Eva Čechová

V roce 1897 byl za obcí založen hřbitov a následující rok slavnostně posvěcen, aby nemuseli být lidé z Pravčic pohřbíváni v Hulíně. Kříž v centrální části hřbitova darovali Karolina a František Kuklovi. V minulém století byl hřbitov rozšířen. Za 1. republiky byla pro nedostatek bytů obydlena i márnice, která se zde nacházela.

Nesmazatelé stopy zanechala v obci i 1. světová válka (1914 – 1918). Na svědomí měla životy více jak dvou desítek pravčických občanů. Den 28. říjen 1918 přinesl svobodu, skončily válečné útrapy. Hned druhého dne ráno byl do obce doručen telegram o zřízení samostatné Československé republiky.

První volby se konaly 9. července 1919, starostou se stal František Parobek.

Po 1. světové válce začalo velké budování v celém státě. Samotná obec se rozrostla o ulici Hulínskou a Němčickou, zahájena byla elektrifikace, vybudováno bylo osvětlení, postavena Sokolovna a zřízena telefonní linka na hulínskou centrálu. Následovala stavba kostela. V letech 1923 a 1925 proběhly parcelace, rozparcelován byl i místní dvůr (část dvora je v současné době víceúčelovým objektem obce u autobusové zastávky a část jatkami).

V polovině června roku 1926 postihla obec velká povodeň, kdy se Rusava vylila ze svých břehů hned čtyřikrát. O rok později byla řeka zregulována. Následovalo zaústění potoka Roštěnky do Rusavy, prohloubení a zavodnění rybníka Hliník – provedení propojení potoka Roštěnky do Hliníka drenážními trubkami, stavba železobetonové lávky u Forkně přes řeku Rusavu a vybudování obecní kanalizace.

V roce 1940 došlo ke stavbě fary vedle kostela a k výstavbě prvních domů v Nové ulici. Toto období již spadá do smutných dějin státu, do období 2. světové války.

Druhá světová válka (1939 – 1945) rovněž dění v naší obci citelně postihla. Občané byli odesláni na práci do Říše, v knihovně musely být zničeny židovské, anglické a ruské knihy. Němci zrekvírovali v roce 1942 oba zvony z kostela (*v roce 2001 byla do Ženevy odeslána žádost o jejich náhradu a v roce 2004 byla náhrada za zvony přiznána*), zpusťovali školu a v květnu 1945 vyhodili do vzduchu dva mosty přes řeku Rusavu. V této strašlivé válce položili své životy i mnozí občané Pravčic a v jejím závěru zde padli tři příslušníci 1. československého armádního sboru v SSSR: teprve třiadvacetiletý desátník Petr Kureja, čtyřiatřicetiletý četař Šalamoun Markovič a osmadvacetiletý voják stěel. Štefan Danielčák. Všichni tři byli pochováni u kapličky pod lipami na okraji Hájku. Pohřeb, který jim občané Pravčic 10. května 1945 v odpoledních hodinách uspořádali, byl projevem vděčnosti za svou svobodu. Od té doby je v naší obci zvykem jít v květnu průvodem k pomníkům padlých v obou světových válkách a položit kytičky u hrobu těchto tří mladých hrdinů. Samotná obec byla osvobozena 6. května 1945 a hned 9. května byl ustanoven místní národní výbor. Obec se vzpamatovávala z válečných útrap. Na jaře 1948 byl před kostelem sv. Floriána postaven naproti sochy sv. Jana památník padlým v obou světových válkách. Je na něm socha svatého Václava. Na krajních deskách je výčet padlých pravčických občanů a vojáků v obou světových válkách.

V roce 1969 začal místní národní výbor se stavbou hasičské zbrojnice. V červenci téhož roku postihla obec další velká povodeň. V letech 1972 – 1975 byla národním výborem postavena i prodejna potravin v Nové ulici, aby byla následně prodána Jednotě. Za takto utržené peníze byly v roce 1977 vydlážděny chodníky v celé obci.

Do roku 1984 byla obec samostatná. Poté došlo k jejímu připojení k městu Hulínu. Místní částí Hulína byly Pravčice šest let – do konce června roku 1990.

*Bývalá prodejna smíšeným zbožím v domě č. pop. 42, v popředí zleva jeden z pozdějších
předsedů MNV Vítězslav Procházka a vedoucí prodejny a předchozí kronikář obce
Bruno Zapletal; foto archiv obce*

*Tzv. „stará škola“ na návsi z doby, kdy v budově sídlila pošta, další prostory byly vyhrazeny
klubovně a knihovně; fotografie z archivu obce*

Svobodný mlýn

Významným byl pro obec svobodný mlýn, který se připomíná již v letech 1320 - 1325. V roce 1654 jednal biskupský administrátor s mlynářem, aby mlýn prodal panství kroměřížskému, ale k dohodě nedošlo.

V první polovině 18. století držel mlýn Mikuláš Czukr. V roce 1750 se mlýna ujal jeho syn František Czukr, po jeho smrti v roce 1787 mlýn připadl na syna Jana. Jan směl vést přes panskou Hrubou louku mlýnskou strouhu a postavit přes ni mostek. Za to však musel odvádět poplatky. Czukrové drželi mlýn až do konce 19. století, kdy byl prodán arcibiskupovi Theodoru Kohnovi, aby byl spojen se statkem arcibiskupským.

V roce 1921 objevil tehdejší arcibiskupský knihovník a archivář Antonín Breitenbacher v průchodě arcibiskupského domu (tzv. princova domu) v Kroměříži kámen s vytesaným reliéfem vnitřního zařízení mlýna Jana Czukra; pod reliéfem byl vytesán nějaký nápis, který však byl v té době již poškozen. Tento vzácný historický epitaf z Pravčic, který je uchovávan v Arcibiskupském zámku v Kroměříži, se stal podnětem k založení Arcidiecézního muzea v Kroměříži.

V roce 2003 byl objekt mlýna z velké části odstraněn a zbytek mlýnského náhonu zasypan. V areálu mlýna zbyly pouze stáje, seník a obytná část hlavní budovy.

Základní kámen mlýna byl ponechán a uložen při vstupu do jezdeckého areálu, který se zde nyní nachází. Poblíž lze dohledat i staré mlýnské kameny z objektu mlýna prapůvodního, v minulosti zničeného požárem.

Bývalý pravčický mlýn s legendární besídkou v koruně košaté lípy; fotografie byla převzata z knihy Ing. Fr. Štourače „PRAVČICE proti toku času“

Zemědělské družstvo

V roce 1950 bylo založeno Jednotné zemědělské družstvo (JZD) Pravčice, jehož prvním předsedou byl zvolen Josef Kamenec. Zpočátku dostalo od rodiny Kopeckých k dispozici pole a chlévy, které tato rodina zakoupila po parcelaci po 1. světové válce jako zbytkový statek. Součástí nemovitého majetku družstva byly dále stodoly a stolářská dílna, za vydatné pomoci svazáků byl vybudován kravín. Družstvu se dařilo již od jeho samého vzniku. V 70. letech došlo k výstavbě další části areálu - za řekou Rusavou ve směru k cestě Hulín – Holešov. V roce 1975 bylo družstvo přiřazeno pod JZD Kostelec u Holešova. Po cca patnácti letech se opět osamostatnilo.

V současné době sídlí v pravčickém areálu bývalého zemědělského družstva společnost Pravčická a.s., která se zabývá rostlinnou a živočišnou výrobou a která spolu s dalšími soukromými zemědělci obhospodařuje polnosti v okolí obce.

Členové JZD na fotografii z titulní strany 27. čísla „Besedy“, venkovským novin, vydaných 5. července 1957; fotografii zapůjčil Jaroslav Smolinka

Spolková činnost

Obec vždy žila a žije velmi bohatou aktivní spolkovou činností. Již v roce 1871 vznikla Občanská jednota a Čtenářský spolek Omladina. V roce 1888 byla založena Jednota dobrovolných hasičů v Pravčicích. Omladina zanikla roku 1919 a ve stejném roce byly založeny dva nové spolky – Tělocvičná jednota Sokol a Dělnická federativní jednota. V roce 1920 byl založen Sokol, roku 1924 Domovina a 1929 Místní jednota republikánského dorostu. Z dalších jmenujme alespoň Vojenské vysloužilce, Kostelní družstvo, Rybářský spolek, Dobytkářské družstvo, dvě Družstva parních mlátiček, Družstvo na zakoupení parního pluhu, Sportovní klub Pravčice, organizaci agrárního dorostu. Spolková činnost pokračovala v obci i po 2. světové válce. Nadále zde působili hasiči a TJ Sokol. Z těch dalších uvedme například Místní odbor mládeže Československé strany lidové, jednotné mládežnické organizace ČSM, Hospodářský spolek, Červený kříž, Myslivecké sdružení, Český svaz chovatelů drobného zvířectva a Český svaz žen a ze spousty mládežnických organizací alespoň Junáka (pravčické skauty), jezdecké oddíly a pak kluby, Svazarm, Pionýr, Československý svaz mládeže či fotokroužek při Osvětové besedě. Fotokroužek vydával dokonce i své Fotonoviny, a sice ve vývěsní skříňce na obecní hospodě. Posledním spolkem, který v obci vznikl, bylo Občanské sdružení Pravčice, založené 14. dubna 2010 pod vlivem záměru postavit u Pravčic žárovou zinkovnu. Snahou spolku je chránit přírodu, krajinu a zdravé životní prostředí, památky, kulturní hodnoty a krajinný ráz urbanizované i neurbanizované krajiny. Dalším cílem občanského sdružení je chránit a zastavit úbytek zemědělského půdního fondu a zeleně v obci. Hlavním iniciátory založení tohoto sdružení byli Jan Černošek, Milada Otýpková, Michal Šipula. Dalšími zakládajícími členy byli Monika Greplová, Dana Vaculíková a Ing. Lubomír Šenkyřík. Občanské sdružení, v němž v současné době aktivně pracuje 10 členů, bylo oficiálně zaregistrováno Ministerstvem vnitra ČR dne 21. dubna 2010.

Brigádnická činnost

V Pravčicích bývalo vždy dobrým zvykem, že se do obecního dění zapojovali všichni občané, kterým nebyl osud obce lhostejný. Jak lze vyčíst z kronik, bez pomoci obyvatel Pravčic se neobešla v minulosti žádná stavba, upravovalo se a uklízelo veřejné prostranství. Následující fotografie tuto skutečnost jen potvrzují.

Na fotografii pořízené při jarním úklidu 20. 4. 1985 je zachycen poslední pravčický předseda MNV Antonín Mrhálek (vlevo) a současný starosta Jaroslav Šašek (vpravo); fotografie z archivu obce >

*Na fotografiích z 24. 3. 1984 nahoře jarní úklid, dole úprava prostranství před školou;
obě fotografie archiv obce*

OD ROKU 1990 PO SOUČASNOST

Osamostatnění obce

Po „Sametové revoluci“ v závěru roku 1989 vzniklo jako reakce na brutální zásah proti studentské demonstraci na Národní třídě v Praze Občanské fórum (OF). V Pravčicích vznik OF inicioval současný starosta Jaroslav Šašek. Na první shromáždění, které se konalo v místním pohostinství 7. prosince 1989, přizval zástupce studentů z olomoucké univerzity Tomáše Roubíčka a zástupce OF v Kroměříži Ing. Jiřího Stránského. Již na tomto shromáždění zazněly z řad přítomných občanů podněty k osamostatnění obce a k obnovení školy. Další shromáždění svolal do Sokolovny, kde se k němu přidali Hana Adamcová a Ing. Lubomír Šenkyřík. Jednání OF se účastnil i Ing. Ladislav Zapletal, který následně přijal kandidaturu na předsedu MNV.

Po náročných jednáních se dospělo až ke schůzi občanského výboru 25. června 1990, na němž bylo hlavním bodem vytvoření samostatného národního výboru.

Dne 1. července 1990 se Pravčice opět osamostatnily. Ustavující schůze nového Místního národního výboru v Pravčicích proběhla 2. července 1990 v Sokolovně, na níž byl do funkce předsedy zvolen Ing. Ladislav Zapletal, po jeho boku stanul ve funkci tajemníka Jaroslav Šašek. Éra národních výborů skončila novými volbami v listopadu 1990,

Na fotografii z počátků 90. let minulého století sedí zleva první novodobý starosta obce Ing. Ladislav Zapletal a zástupce starosty Jaroslav Šašek, stojící členky sboru pro občanské záležitosti - zleva Eva Žurmanová (nyní Čechová), Alena Štěpaníková, Naděžda Darebníková, Věra Vojtková, Marie Školoudová a Miluše Zapletalová; foto z archivu obce

Sluneční hodiny, které lze vidět na fasádě úřadu

kdy vznikly obecní a městské úřady. Od té doby stojí v čele obce a úřadu opět starosta s místostarostou.

Místní národní výbor a následně obecní úřad sídlil nejprve v pronajatých prostorách fary vedle kostela. Po rekonstrukci tzv. „staré školy“ na návsí se v roce 1991 obecní úřad přestěhoval do tohoto objektu. Na čelní fasádu úřadu nainstaloval v roce 1993 pravčický občan Josef Zlámal sluneční hodiny.

V budově úřadu se v současné době nachází obřadní síň, zasedací místnost, obecní knihovna, ordinace lékařů a kadeřnictví.

Další vývoj v samostatné obci

Po listopadových volbách proběhla v prosinci 1990 rovněž ustavující schůze Zemědělského družstva Pravčice – Količín, do funkce předsedy byl zvolen Josef Netopil, místopředsedou Vlastimil Tetera (*vroce 1997 družstvo svou činnost ukončilo, hospodaření převzala Pravčická a.s.*). Následující rok začala, jak již bylo zmíněno, velká rekonstrukce tzv. „staré školy“ a rozšířeno bylo osvětlení o úsek ke hřbitovu.

Důležitým mezníkem obce v té době bylo obnovení základní školy, což se podařilo po mnoha zdoluhavých jednáních v roce 1992. První učitelkou se stala zkušená pedagožka Marie Školoudová.

Kromě spousty drobnějších akcí následovaly akce finančně náročné – úprava staré skládky v hájku a plynofikace, čímž došlo k výraznému zlepšení životního prostředí v obci. Rok po ukončení plynofikace, v létě 1997, postihly značnou část naší republiky povodně, které se nevyhnuly ani Pravčicím. Voda se vylila na okolní pole a pronikla i do zahrad domů v okrajových částech obce, spodní voda pak do sklepů i mnohých dalších domů, fotbalové hřiště bylo zaplaveno i s šatnami. Obci zasáhla rovněž silná vichřice s kroupami v roce 2001, která nadělala velkou spoustu škod.

V roce 2002 bylo zvoleno nové zastupitelstvo v čele se starostou Jaroslavem Šaškem a s místostarostkou Evou Žurmanovou, provdanou Čechovou. Evu Čechovou po volbách v roce 2006 vystřídala ve funkci místostarostky Ing. Lenka Brezanská.

Od roku 2004 má obec schválen územní plán, který je nejdůležitějším dokumentem pro její další rozvoj. Jak z tohoto dokumentu lze vyčíst, samotná obec má velmi účelný urbánní půdorys. Od roku 2005 užívá obec své symboly – znak a prapor.

V roce 2007 došlo při záchranném archeologickém výzkumu k odkrytí spousty historicky cenných nálezů. Výzkum předcházela stavbě dálnice a rychlostní komunikace, která započala v roce 2008. Rychlostní komunikace R 55 a dálnice D 1 tvoří předěl mezi katastrem naší obce a katastrem města Hulína. Trasy obou cest byly plánovány již dávno před rokem 1990, provoz byl na nich povolen koncem minulého roku. Obě stavby budou zajisté zásadním způsobem ovlivňovat život ve svém okolí. Zda půjde o vliv v kladném slova smyslu nebo naopak, to ukáže až čas.

V březnu roku 2008 byly na katastru obce Pravčice a na částech katastru města Hulína a obcí Břest a Němčice u Holešova zahájeny komplexní pozemkové úpravy. Jejich ukončení je plánováno na konec roku 2012. Do stejného termínu by měla být pro území katastru obce Pravčice dokončena i digitalizace katastrální mapy, v níž by se mělo orientovat mnohem snadněji, než v mapách současných.

V posledních letech byl v obci vybudován nový asfaltový povrch cesty vedoucí na hřbitov, cesty mezi návší a bývalou kovárnou a mezi Němčickou ulicí a Pustým, vydlážděna byla stezka kolem rybníka, doplněna kanalizace o část na Záhumenicích, postupně byla opravena škola, hasičská zbrojnice, obecní hospoda a z větší části Sokolovna, upraveno bylo dětské hřiště u školy a vybudováno nové víceúčelové hřiště s umělým povrchem u Sokolovny, došlo k úpravě Sokolské zahrady a ke zřízení parkoviště u školy, do obecní knihovny byl zaveden pro veřejnost internet a v letošním roce začaly vycházet Pravčické noviny.

Na jaře roku 2010 obec postihly opět záplavy, a to hned dvakrát po sobě, když pole severně od obce byla zcela naplněna vodou a tato si začala hledat svou cestu přes zastavěnou část. Naštěstí se situaci podařilo za přispění obětavých občanů, některých firem a především desítek dobrovolných i profesionálních hasičů zvládnout. Z řad profesionálů zasahoval nejen Hasičský záchranný sbor Zlínského kraje, ale i sbory Ústeckého kraje a Jihočeského kraje.

PŘEDSTAVITELÉ OBCE

Fojtové a rychtáři

Již v roce 1590 bylo v dědině fojstství, fojt se jmenoval Tomáš a byl řezníkem. K ruce mu byl úřad obecní. Fojt býval svoboděn všech robot, konšelé vesničtí nikoliv.

V roce 1596 koupil fojstství Jan Ovesný, roku 1618 Pavel Rokyta, roku 1622 Bartoň Hrubý ze Záhlenic, roku 1643 Jan Hrubý. Ke konci třicetileté války fojstství zaniklo. Dalšími fojty byli od roku 1663 Bartošek a 1664 Matěj Hlobil. V roce 1708 šlo o Juru Kuklu a roku 1747 o Ondřeje Kuklu. Dne 17. listopadu 1747 zřídil kardinál Ferdinand Julius Troyer z Troyersteinu na gruntě Ondřeje Kukly dědičnou rychtu, ale pro nepřístojnosti ji záhy roku 1754 opět zrušil, donutil Kuklu, aby ji prodal Josefu Smolinkovi, peníze Kuklovi vrátil a grunt byl od té doby opět robotný. Od roku 1768 stál v čele obce Tomáš Žůrek, od roku 1771 Jan Zapletal, od roku 1779 Jan Darebník, od roku 1782 Martin Rozkošný, od roku 1817 Josef Wlach, od roku 1820 Josef Darebník a od roku 1838 František Rozkošný.

Od roku 1843 měla obec rychtáře Františka Rozkošného, od roku 1846 Jana Navrátila a od roku 1849 Václava Rozkošného.

Starostové, předsedové a opět starostové

Od roku 1850 stáli v čele obce po několik desítek let starostové: prvním starostou se stal Václav Rozkošný (č. 15) a po něm následovali v roce 1871 Josef Dědičik (č. 27), v letech 1880 – 1883 František Hlobil (č. 17), 1883 - 1886 František Dědičik (č. 24), v roce 1886 František Kukla (č. 39), v letech 1886 – 1889 Josef Žůrek (č. 53), 1889 – 1892 Josef Darebník (č. 23), 1892 – 1896 Josef Vybíralík (č. 26), 1896 – 1899 Jan Škubala (č. 30), 1899 – 1908 František Frantík (č. 51), 1908 – 1912 Donát Darebník (č. 21), 1912 – 1919 Josef Hrabal (č. 53), 1919 – 1923 František Parobek (č. 100), 1923 – 1928 Ignác Pavelka (č. 39), 1928 – 1931 Josef Darebník (č. 21), 1931 - 1942 František Kopecký (č. 2) a v letech 1942 – 1945 František Hlobil (č. 17), který se stal na dlouhou dobu starostou posledním.

Od 9. května 1945 se do čela obce postavili předsedové místního národního výboru – prvním předsedou byl v roce 1945 po dobu pouhých šestnácti dnů Karel Slovenčík, v letech 1945 – 1946 Alois Vystavěl, 1946 – 1948 František Zapletal, 1948 – 1950 Josef Ševčík, 1950 – 1952 František Zlámal, 1952 – 1963 Josef Ševčík, 1963 – 1964 Eduard Opravil, 1964 – 1971 Jindřich Novák, 1971 - 1976 František Zaoral, 1976 – 1981 Vítězslav Procházka a v letech 1981 – 1984 Antonín Mrhálek. V letech 1884 – 1990 se stala naše obec místní částí sousedního Hulína.

Po červnových volbách v roce 1990 se Pravčice opět osamostatnily a po volbách v listopadu téhož roku byl do čela obce navrácen post starosty. Prvním novodobým starostou se stal Ing. Ladislav Zapletal, kterého po osmi letech vystřídal Jaroslav Šašek.

Zastupitelé obce Pravčice od roku 1990 do roku 2011

Vzhled obce a dění v ní je vždy otiskem práce celého kolektivu zastupitelů. Zmínit všechny zastupitele Pravčic by si vyžadovalo samostatnou publikaci, a tak si jmenovitě připomeňme alespoň ty, kteří se o obec zasloužili od dob jejího osamostatnění v roce 1990:

Ing. Lenka Brezanská

od roku 1998 doposud,
od roku 2006
ve funkci místostarostky

Mgr. Eva Cupáková

v letech 1994 – 2010

**Eva Čechová,
roz. Žurmanová**

od roku 1990 doposud,
v letech 1998 – 2006
ve funkci místostarostky

Bc. Jana Darebníková

od roku 2010 doposud

MUDr. Jana Diatková

od roku 2010 doposud

Svatoslav Dvořák

v letech 1990 - 2010

Ignác Fuksa

v letech 1994 – 1998

Šárka Gahurová

v letech 2006 – 2010

Václav Grygera

v letech 1990 – 1994

Jana Hermanová

od roku 1990 doposud,
od roku 1990
ve funkci hospodářky

Olga Hlobilová

v letech 1990 – 1994

Jiří Lukáš

v letech 1990 – 2006

Miloslav Matal

od roku 2006 doposud

Dušan Miklík

v letech 2006 – 2010

Marie Miklíková

v letech 1990 – 1998

Jiří Možíš

od roku 1998 doposud

Antonín Mrhálek

od roku 1990 doposud

Antonín Nádvorník

v letech 1998 – 2002

Jan Odstrčilík

v letech 1990 – 2006

Marie Otýpková

v letech 1994 – 1998

Milada Otýpková

od roku 2010 doposud

Dagmar Procházková

v letech 1994 – 2010

František Rozkošný

v letech 1990 – 1994
a 1998 – 2006

Jaroslav Smolinka

v letech 2002 - 2010

Břetislav Studýnka

v letech 1998 – 2002

Jaroslav Šašek

od roku 1990 doposud,
v letech 1990 – 1998
ve funkci místostarosty,
od roku 1998
ve funkci starosty

Ing. Lubomír Šenkyřík

v letech 1990 – 1994
a od roku 2010 doposud,
od roku 2010 ve funkci
druhého místostarosty

Michal Šípula

od roku 2010 doposud

Stanislav Uličný

od roku 2010 doposud

Vojtěch Uličný

v letech 1990 – 1998

Zdenka Urbanová

v letech 1994 – 1998

Dana Vaculíková

od roku 2010 doposud

Ing. Ladislav Zapletalv letech 1990 – 1998,
a to ve funkci starosty**Ladislav Zapletal ml.**

v letech 2006 – 2010

Pavel Zapletalv letech 2002 – 2006
a od roku 2010 doposud**Josef Zlámal**

v letech 1990 – 1994

Věra Zlámalováv letech 1990 – 1994
a 1998 – 2010

VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI

Do dějin naší obce se zapsala spousta osobností, o nichž se dá hovořit jako o osobnostech významných. A nemusí jít jen o čelní představitele Pravčic, jejichž jména jsme již v této publikaci zmínili, více či méně utvářející svou obec až k současné podobě. Jde rovněž i o osobnosti známé svým dílem či konáním daleko za hranicemi svého rodiště. Připomeňme si tedy některé z pravčických rodáků, kteří do mozaiky dobrého jména naší obce přispěli či přispívají.

František Bedřich KORČIÁN

(25. 8. 1875 - 16. 4. 1926)

Hudebník, skladatel

Narodil se v Pravčicích.

Absolvoval gymnázium v Kroměříži. Hudebě se učil soukromě v hudební škole Moravana Kroměříž, kde byl později učitelem houslové hry. Od roku 1910 byl kapelníkem a dirigentem v Kroměříži.

Psal zejména salonní skladby pro housle, z nichž většina vyšla v Barvitiově edici, houslové etudy, pochody a tance. Rovněž krátce působil jako dirigent v Zakopaném. Je autorem knihy Katechismus hry na housle.

Zemřel v Kroměříži.

Vojtěch DAREBNÍK

(4. 1. 1898 - 10. 4. 1986)

Etnograf, numismatik

Narodil se v Pravčicích v domě číslo popisné 48 v rodině rolníka. V roce 1916 narukoval do I. světové války. V následujícím roce byl zajat na italské frontě a stal se příslušníkem československých legií, kde dosáhl hodnosti podporučíka. Po válce až do roku 1919 se zúčastnil bojů na Slovensku proti Maďarům. Pod vlivem svých zážitků z I. světové války, kde poznal mnohá lidská utrpení, se v prosinci 1919 přihlásil ke studiu na lékařské fakultě Masarykovy univerzity v Brně. V roce 1925 studium dokončil a pracoval ve vojenské službě jako lékař specialista na choroby ušní, nosní a krční. Vojenskou službu vykonával v Olomouci, Praze, v sanatoriu v Pleši, kam odcházel jako pacient, a ve vojenské zotavovně v Matliarech ve Vysokých Tatrách. Po vyhlášení Slovenského štátu byl nucen ze Slovenska odejít.

V letech 1939 až 1945 byl odborným lékařem ambulatoria Československých státních drah v Plzni. Po válce opět sloužil v armádě a byl vyzván k vybudování ORL oddělení vojenské nemocnice. Do penze odešel v hodnosti plukovníka jako náčelník ušního, nosního a krčního oddělení Vojenské nemocnice v Plzni.

Napsal pojednání o prvních křesťanských misionářích na území Čech a Moravy, v němž se mj. zmínil i o svém otci Janu Darebníkovi, který kolem roku 1910 vyoral u Pravčic poklad sestávající z římských sesterciů pocházejících z doby panování Marka Aurelia (161–180 po Kr.). Jako důchodce pracoval v Západočeském muzeu v Plzni při zpracování etnografické a numismatické sbírky.

Zemřel v Plzni, kde je také pochován.

František ZAPLETAL

(18. 3. 1896 - 22. 7. 1957)

Kronikář, publicista a všestranně činná osobnost

Narodil se v Pravčicích jako syn kováře v domě číslo popisné 61 v početné rodině sedmi sourozenců. Už v dětství projevoval výrazný malířský talent. Otec mu však zakázal věnovat se nejspíše umělecké dráze, a proto místo malířství vystudoval Učitelský ústav v Kroměříži. Po jeho absolvování v roce 1915 nastoupil do bojů I. světové války na ruské a italské frontě. Po válce učil, od roku 1921 v Rymicích, kde působil až do přeložení na dívčí měšťanskou školu v Holešově. Zde si postavil dům a byl činný v řadě spolků, v pěvecko-hudebním Podhoranu, Sokole, Myslivecké jednotě. Doma pro vlastní potěšení maloval. V roce 1937 byl jmenován městským kronikářem a tuto funkci zastával dvacet let až do své smrti.

Spolu s tisíci dalšími veřejně činnými osobnostmi českého národa byl 1. září 1939 zatčen a jako rukojmí německých okupantů vězněn tři měsíce na brněnském Špilberku. Poté byl z trestu přeložen do Bystřice p. H. a stále sledován německou tajnou policií. Po 2. světové válce napsal pro kronikáře příručku „Osvěžme si paměť“, která pomáhala kronikářům při sestavování chybějících zápisů z válečných let.

Pracoval jako okresní konzervátor památkové péče a v této funkci prosadil renovaci několika holešovských historických památek. Drobnými životopisnými články popularizoval slavné holešovské rodáky, zejména hudebního skladatele Františka Xavera Richtera. Krůček před dokončením zůstala jeho kniha „Kapitoly z dějin Holešova“.

Z této jeho práce se jen část dočkala uveřejnění a celé dílo je uloženo v okresním archívu jako studijní materiál pro další generace historiků a zájemců o dějiny Holešova. Byl otcem holešovského rodáka, herce a spisovatele Jiřího Zapletala, autora trilogie „Jen vzpomínky tu zůstanou“.

Zemřel 22. července 1957, pět dnů po té, co byl postižen druhým záchvatem mozkové mrtvice.

Oldřich ULIČNÝ

(narozen 29. 9. 1936)

Lingvista, přesněji bohemista a slavista

Narodil se v Pravčicích jako první ze tří dětí, jeho mladším bratrem je básník a překladatel Miloslav Uličný.

Učil na gymnáziu v Moravské Třebové a pak na Pedagogické fakultě v Hradci Králové, odkud byl donucen k odchodu. V roce 1990 byl jmenován profesorem a vedoucím katedry českého jazyka na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze, od roku 1991 také učil na Vysoké škole pedagogické v Hradci Králové. Věnuje se lingvistické bohemistice, slavistice a obecné jazykovědě a překládá beletrii, divadelní a rozhlasové hry ze slovanských jazyků a také z němčiny. V době působení v Hradci byl sbormistrem a členem cimbálky ZVÚ.

Příspěvky Oldřicha Uličného nalezneme v novinách a časopisech Český jazyk a literatura, Čtenář, Čeština doma a ve světě, Katolický týdeník, Mosty, Naše řeč a Slovo a slovesnost.

Oldřich Uličný žije v současné době v Olomouci.

Miloslav ULIČNÝ

(narozen 18. 7. 1942)

Básník, překladatel, docent Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v Praze

Narodil se v Pravčicích jako druhé ze tří dětí. Jeho starším bratrem je lingvista Oldřich Uličný.

Pracoval v Čs. rozhlase, v propagaci Díla a Orientálním ústavu Československé akademie věd. Od roku 1993 byl odborným asistentem Ústavu translologie Filozofické fakulty Univerzity Karlovy v Praze. Překládá literaturu (např. Shakespearovy Sonety, Píseň o Cidovi) a filmové dialogy z italského a španělského (asi 300 filmů) a píše poezii (První brázda, Druhý pokus, Třetí možnost, Nervy v kýblu, Čtvrtá třetina, Nultá série a Achillova pata). V roce 2008 vydal mj. knížku vlastních veršů Šesté prokázání, v letech 2007 a 2009 přeložil básně a přednášky F. Garcíi Lorky a v roce 2010 vydal španělský překlad Máchova Máje. Překládá ze španělského, katalánského, italského, ruštině a angličtině.

Miloslav Uličný žije v současné době v Praze.

Václav TETERA

(narozen 25. 2. 1947)

Pomolog

Pochází z Pravčic. Absolvoval zahradnickou fakultu VŠZ v Lednici a pracoval ve Valašském muzeu v přírodě v Rožnově na genofondu tradičních užitkových i okrasných rostlin, zejména ovocných dřevin. Své poznatky publikoval. „Jabloně na Valašsku“ je jeho nejznámější knížkou. Zasluhou Českého svazu ochránců přírody ve Veselí nad Moravou vyšla v roce 2007 jeho poslední kniha „Ovoce Bílých Karpat“, výpravná barevná publikace o historii ovocnářství v této oblasti a o stovkách odrůd ovocných stromů, z nichž značná část je zde pěstována od nepaměti a známá je také mezi staršími ovocnáři na Kroměřížsku.

Není bez zajímavosti, že když byl na jaře roku 2010 v České republice na návštěvě britský následník trůnu, princ Waleský Charles, příznivec ekologického zemědělství a propagátor ochrany přírody a udržitelného rozvoje přírody, obdržel od svých hostitelů řadu dárků, mezi nimiž byla i kniha pravčického rodáka Václava Tetery „Ovoce Bílých Karpat“.

Václav Tetera žije v současné době v Pravčicích.

Václav ROZKOŠNÝ

(narozen 4. 3. 1941)

Vědecký pracovník a publicista

Narodil se v zemědělské rodině v Pravčicích v domě č. pop. 50. Studoval veterinární obor na Střední zemědělské škole v Kroměříži. Poté absolvoval Vysokou školu veterinární v Brně a zde také nastoupil dráhu vědeckého pracovníka ve Výzkumném ústavu veterinárního lékařství. Hlavní náplní jeho výzkumné práce bylo studium virových infekcí zvířat. Získané vědecké poznatky prezentoval v desítkách odborných publikací, referátů a přednášek většinou na mezinárodním fóru. O svém pracovním pobytu v Africe hovořil v roce 1993 také v Pravčicích na besedě pořádané obecním úřadem.

Největším úspěchem jeho celoživotní vědecké práce je jedenáctileté působení v Somálsku ve službách Světové organizace pro výživu lidstva (OSN - FAO) se sídlem v Římě. Vědecký tým, jehož byl členem, zde získal významné ocenění v rámci „Celoafričské kampaně proti moru skotu“. Do této kampaně bylo zapojeno dvašedesát národních projektů na území Afriky a byla považována za největší světovou nálezovou veterinární akci všech dob. Jako vědecký pracovník působil také v Libyi.

V současné době žije Václav Rozkošný v Brně.

KOSTEL A FARA

Konzultace P. Jiří Ševčík, fotografie zapůjčil Milan Rozkošný

Uprostřed návsi stála do roku 1912 stará zvonice se sochou sv. Floriána a v letech 1790 - 1926 na západním konci návsi kaple sv. Anny. Kostel v obci nebyl žádný.

Na fotografii vpravo kaple sv. Anny, vlevo stará zvonice se sochou sv. Floriana

Roku 1899 bylo založeno kostelní družstvo, jehož snahou bylo kostel postavit a za tímto účelem shromáždit dostatek finančních prostředků. Začít stavět se mělo již v roce 1914, osloven byl kroměřížský architekt R. Sprindrich. Plány však zhatila 1. světová válka. Kostel měl být ve srovnání s tím současným prostornější a slohově bohatší. Základní kámen nynějšího kostela byl položen 15. srpna 1924. Stavělo se podle plánů Ing. Met. Matušky, architekta v Bystřici p. Host.

Když hrozilo zřícení staré zvonice z nepaléných cihel, byla tato rozebrána a socha sv. Floriána byla uchráněna, aby mohla být později přemístěna nad vchod do kostela. V kostele byl zavěšen i obraz svaté Rodiny, který se původně nacházel v kapli sv. Anny; v roce 1999 byl obraz zrestaurován.

Dne 30. srpna 1925 byl kostel vysvěcen. V roce 1926 povolila arcibiskupská

konzistoř konání bohoslužeb. Ty však směl vést jen hulínský kněz. Pravidelné denní bohoslužby se konaly od roku 1929. Prvním knězem byl Antonín Svatopluk Koutný. Práci vykonával do roku 1937.

V roce 1928 byly pro kostel zakoupeny dva zvony, které však němečtí okupanti roku 1942 zabavili pro válečné účely.

Od září 1935 bylo povoleno v kostele konání sňatků, křtů a vedení matriky, o pět let později, kdy došlo k odfaření od Hulína, mohly být v kostele vykonávány již veškeré církevní obřady.

Roku 1938 byly do kostela instalovány varhany, do té doby bylo používáno harmonium. V sousedství kostela se započalo na podzim roku 1938 se stavbou fary, která byla dokončena 7. listopadu 1940. V pozdějších letech na faře sídlil místní národní výbor a do doby, než došlo k opravě tzv. „staré školy“, po roce 1990, i obecní úřad. Od roku 1995 žije na faře rodina Šotova, neboť v tom roce byl v pravčické farnosti ustanoven br. jáhen Miroslav Šot k jáhenské službě. Od roku 1996 vede páteční bohoslužbu slova.

Samostatnou duchovní správu zřídil v Pravčicích arcibiskup Dr. Leopold Prečan teprve v lednu 1943; dříve byl pravčický kostel filiálním. Prvním duchovním správcem pravčické farnosti se stal P. Vincenc Vávra, který zde působil od 1. listopadu 1942 až do své smrti 5. dubna 1981 ve věku 69 let. Od roku 1963 je Farnost Pravčice spravována hulínským knězem. Současným duchovním správcem je od července roku 2010 P. Jiří Ševčík.

Na jaře 1948 byl před kostelem postaven památník padlým v obou světových válkách, autorem je Stanislav Hlobil z Kojetína.

Nový kostelní zvon byl zkolaudován a pak i posvěcen v roce 1973. Je na něm uveden nápis tohoto znění: „Ke cti sv. Floriána a Václava věnovali požárníci a dobrodinci z farnosti Pravčice. - Ulila rodina Dytrychova v Brodsku u Přerova L. P. 1973.“ Následující rok bylo nainstalováno i elektrické zvonění, v roce 1990 byly na věži osazeny hodiny a o dalších osm let později zvonkohra. V letech 1989 - 1990 proběhla oprava kostela, na níž se podíleli i místní hasiči. Na opravy kostela finančně přispívají nejen v rámci sbírek pravčičtí občané, ale každoročně i samotná obec Pravčice.

ŠKOLA

Text Eva Čechová, ředitelka Základní školy a mateřské školy Pravčice,
fotografie zapůjčila Alena Štěpaníková a archiv obce

ZÁKLADNÍ ŠKOLA V PRAVČICÍCH

Počátky historie školy v Pravčicích sahají k roku 1789. Do té doby zde fungovala tzv. zimní škola, která byla provozována tehdy, když se cesta do farní školy v Hulíně stala neschůdnou. V tomto roce byla zřízena filiální škola o jedné malé učebně, která byla současně bytem učitele Jana Poledňáka. Do školy bylo zapsáno 58 dětí.

V roce 1806 se v Pravčicích zřizuje samostatná škola. Žáci docházejí do obecní pastoušky u kapličky na Žabárni. Prvním učitelem je Josef Gregula. Dalšími učiteli jsou František Příkryl, Blažej Novotný, Antonín Šulák, Martin Korčian, Augustin Korčian.

V roce 1866 byla postavena na návsi nová patrová budova školy - dnešní budova Obecního úřadu Pravčice známá pod názvem „stará škola“.

V roce 1879 se půl roku nevyučovalo. Od roku 1880 je ustanoven učitelem Arnošt Šeha. Od školního roku 1882/83 se škola rozšiřuje o druhou třídu s podučitelem Klementem Davidem, kterého po roce střídá Ludvík Húska. V této době se počet docházejících rozšiřuje na 140. V roce 1885 přichází vyučovat ženské ruční práce Františka Šehová a místo Ludvíka Húska vyučuje František Hoch. V průběhu školního roku 1888/89 se přestavují ve škole nové záchody a upravuje se místnost pro správce školy. Dále zde působí Karel Minář, Bohumír Hoffman. Začátkem školního roku 1891/92 je správcem školy jmenován Josef Obrtel a podučitelem Bohumír Hanák. Ruční práce vyučuje Terezie Krčmářová. Opět se střídají učitelé: František Korýtek, Rudolfa Doležalová, Božena Krytinová, Jan Chrámeček, Norbert Černý, Julie Leitnerová, Marie Pospíšilová, Růžena Šelepová. V roce 1917 končí svou službu Josef Obrtel. Vrací se Norbert Černý a je jmenován správcem školy. V roce 1919 je ustanoven řídícím učitelem Robert Eichler a současně zde vyučuje Marie Dostálová a Anna Černá. Ve školním roce 1919/20 odcházejí manželé Černí a Julie Leitnarová. Od roku 1920 zde působí František Logaj, Albína Roučková, Jaroslav Úlehla, Františka Albrechtová, Emílie Dostálová, Anna Nováková. V roce 1927 střídá Fr. Logaje Jaromír Semerád a přichází Františka Pospíšilová. Počty žáků jsou v průběhu let různé: 1880 -121, 1883 -140, 1895 -159, 1919 - 151, 1925 -110.

V roce 1926 iniciují starosta obce Ignác Pavelka s předsedou školské rady Josefem Teterou postavení nové budovy školy v Pravčicích. Tuto myšlenku obecní zastupitelstvo podpořilo. Za dva roky byla budova postavena, a sice podle vzoru školy v Rajnochovicích. Plány vypracoval stavitel sousedního kostela Ing. Met. Matuška, architekt v Bystřici p. Host. Dne 19. srpna 1928 je nová škola slavnostně předána k užívání. V době jejího otevření sem docházelo 100 žáků.

Učí zde postupně tito učitelé: Osvald Prnka, Bedřich Havelka, Bohumil Janáč, Trdlica, Surma a Miroslav Šebestík, Marie Darebníková, Helena Hladůvková.

Od září 1939 nastupuje nový řídící František Popolanský. V roce 1941 odchází Bedřich Havelka a místo něj učí František Tetera a výuce němčiny vypomáhá Jan Kocourek. V tomtéž roce se stává novým řídícím učitelem Alois Pecha. Během roku 1943 si sňatkem mění jméno Marie Darebníková na Moravcovou. V únoru 1945 je škola zabrána říšskou brannou mocí a vyučování zastaveno, od března v ní je ubytována maďarská jednotka. Vojsko před odchodem školu zpusťořilo.

Pravidelné vyučování bylo obnoveno již 17. května 1945; po válce se začalo s výukou i ve škole mateřské, od roku 1948 se mohly děti ve škole i stravovat. Ruční práce vyučuje Marie Procházková. Od školního roku 1950/59 je jmenován nový ředitel Ladislav Krejčířík a ruční práce vyučuje Marie Štěpánová. V roce 1953 po odchodu Frantiřka Tetery vyučuje Helena Nováková. Od ledna 1956 do října 1957 zastupuje ředitele Ladislava Krejčíříka Jan Dostál. Dále vyučují v období do r. 1960 Gabriela Slováková, Josef Slovák, Marie Konečná a Jarmila Hnilicová. Ve školním roce 1961/62 existují 3 třídy, které vyučují kromě L. Krejčíříka Marie Melicharová a Marie Faldíková. Od školního roku 1965/66 je nahrazují učitelky Milada Horáková a Jarmila Jančařová. V roce 1967 nastupuje Marie Školoudová.

V roce 1968 odchází do důchodu Ladislav Krejčířík a ředitelkou se stává v historii pravčické školy první žena Ivona Lochmanová, později provdána řenkyříková. Za období její práce se buduje ve škole úřtřední topení a škola dostává novou fasádu.

Od září roku 1976 je škola zruřena a děti i učitelky dojíždějí do školy hulínské.

Padesátá léta minulého století, třída paní učitelky Heleny Novákové

Prvního září roku 1992 je pověřena řízením znovu otevřené jednotřídní základní školy Marie Školoudová a od 1. září 1993 je jmenována její ředitelkou. Tuto funkci zastává až do roku 2003. Vlivem povinného vstupu škol do právní subjektivity v roce 2003 dochází v Pravčicích ke sloučení škol tak jako v jiných menších obcích nebo i městech pod jedno ředitelství. Řízení obou škol přechází pod ředitelku mateřské školy Evu Čechovou. Marie Školoudová učí v základní škole v Pravčicích až do svého odchodu do důchodu v roce 2007. Místo ní od září nastupuje Mgr. Jana Zapletalová. Učí zde 1,5 roku a musí pro vážné zdravotní důvody smlouvu ukončit. Zbytek roku doučila žáky Marie Školoudová. V září 2009 nastupuje do základní školy učitelka Kristýna Kudlová, která si koncem roku 2010 dokončila vysokoškolské pedagogické vzdělání. Od školního roku 2010/11 se jednotřídní základní škola rozšiřuje o 3. ročník. Mění se také organizace výuky. Kromě stávající třídy, která je vybavena novým nábytkem, je upravena menší místnost pro výuku cizího jazyka a využití počítačové techniky. Současně je přijata vychovatelka Daniela Naučová, čímž bylo organizačně zajištěno oddělení školní družiny od mateřské školy, která doposud družinu provozovala v prostorách mateřské školy.

Samotná budova školy doznala do dnešních dnů velkých změn. K těm nákladnějším akcím patřila celková výměna podlah, oken, úprava kuchyně s jídelnou a hygienického zázemí a pořízení nového nábytku a učebních pomůcek.

Ke škole náleží i uzavřený školní dvůr s mobiliářem pro děti předškolního věku. Toto dětské hřiště je od září loňského roku otevřeno za příznivého počasí i veřejnosti.

Přesto, že je pravčická základní škola nejmenší málotřídní školou v kroměřížském okrese, její žáci se v konkurenci i větších škol neztratí. Za poslední dva roky mají na kontě 17 umístění na vítězných místech v okresních soutěžích, ať výtvarných, literárních či sportovních, a 3 v krajském kole.

Žáci spolu s učitelkami si vytvořili své vlastní číslo školního časopisu, které vyjde v omezeném množství letos v květnu.

MATEŘSKÁ ŠKOLA V PRAVČICÍCH

Mateřská škola byla zřízena dne 16. května 1940 za starosty obce Františka Kopeckého a správy řídicího učitele obecné školy Františka Popolanského. První učitelkou se stala Františka Masaříková, opatrovnice Terezie Darebníková. Do školy bylo zapsáno 40 dětí. K výuce hudby dětí je zapůjčeno ze sousední sokolovny pianino. Vybírá se dobrovolné školné, žáci i děti pořádají společná veřejná vystoupení, jejichž výtěžek je z větší části věnován na nákup hraček a učebních pomůcek pro mateřskou školu. V dubnu 1943 si sňatkem mění učitelka Masaříková jméno na Rybářovou. V tomto roce se přes léto zřizuje žňový útulek, kam přicházejí děti rodičů zaměstnaných při žních na poli. Učitelkám zde vypomáhá Zdena Rozkošná.

V době okupace musejí všichni učitelé bez rozdílu absolvovat povinný kurz němčiny zakončený zkouškou, a také žáci i děti musejí zdravít arijským pozdravem. V říjnu 1944 bylo ve škole zhotoveno zatemnění oken. Od 22. prosince 1944 začínají vánoční prázdniny, které trvaly po prodloužení z nedostatku paliva a postupující fronty až do 24. května 1945.

Od 1. prosince 1946 se odděluje správa mateřské školy od obecné a správkyní je jmenována Květoslava Hlobilová. Působí zde dva roky. Po ní nastupuje Eva Němečková, která je ustanovena ředitelkou až v roce 1951. Krátce zde vypomáhá Jarmila Janušová.

V květnu 1950 se oplocuje školní zahrada a školní hřiště. Od května 1951 je mateřská škola změněna na školu s celodenní péčí. Děti dostávají stravu 3x denně, vaří jim kuchařka Filomena Zlámalová a po ní Hermína Smělíková. Na oběd chodí i žáci obecné školy. V dalších letech se na místech učitelek a pěstounek mateřské školy střídaly Květoslava Churavá, Zdeňka Vodičková, Marie Kotasová a Marie Janalíková.

Ve školním roce 1955/56 nastupuje jako učitelka Věra Vojtková a odpoledne vypomáhá pěstounka Zdeňka Vodičková. V dalším školním roce nastupuje Marie Králová a Jarmila Vlčková, kterou po roce nahrazuje Věra Vojtková po návratu z mateřské dovolené. V listopadu 1956 je pro malý počet zájemců zrušeno stravování.

V červnu 1963 je ustanovena ředitelkou mateřské školy Věra Vojtková a na místo učitelky nastupuje Alena Štěpaníková. V tuto dobu jsou prováděny opravy v suterénu budovy.

Rok 1941, třída mateřské školy s učitelkou Františkou Masaříkovou a s řídícím učitelem obecné školy Františkem Popolanským

Od ledna 1963 bylo ve škole opět provozováno stravování, jehož vedoucí byla až do svého odchodu do důchodu učitelka Alena Štěpaníková. Jako kuchařka je přijata Zdeňka Pitnerová a pomáhá jí Jarmila Nováková. V dalších letech v kuchyni jako pomocné kuchařky pracují Jarmila Mrhálková, Libuše Theinertová, Marie Dvořáková, Dana Studýnková, Jana Hamalová, Zdeňka Večerková, Iveta Vajdová a Hana Nikodemová.

V roce 1983 odchází do důchodu kuchařka Zdeňka Pitnerová a na její místo nastupuje bývalá pomocná kuchařka Libuše Theinertová, která zde pracuje až do dosažení důchodového věku. Po jejím odchodu se začíná strava dovážet. Také v pozici vedoucí školní jídelny se vystřídalo několik pracovníků: Alena Štěpaníková, Marie Sumcová, Jana Ourodová, Jarmila Škrkánková a Libuše Theinertová.

V sedmdesátých letech se škola opravuje (rekonstrukce elektroinstalace, fasáda, ústřední topení, nové podlahové krytiny, obklady stěn, nový nábytek do mateřské školy, byla rozebrána zděná zídka před školou a provedena okrasná výsadba).

Po zrušení ZDŠ v Pravčicích 1. září 1976 se přestěhovala do budovy školy knihovna.

Od školního roku 1977/78 se otevírá 2. třída mateřské školy a začíná dovážení dětí z Hulína. Obě kmenové pravčické učitelky postupně doplňují další: Vladislava Zelinková, později provdaná Mrázková, a Libuše Bezděková, při otevření 3. třídy v roce 1978 Jaroslava Brunová a Lenka Daňková, při odpolední směně vypomáhá Miluše Smolinková. Dalšími učitelkami jsou Stanislava Mrhálková, později provdaná Páterová, a Jana Rušáková, provdaná Nováková. Ve školním roce 1984/85 přicházejí Eva Houserková a Zdena Lutonská. O rok později nastupují Irena Tesařová, Hana Vitoslavská a Jarmila Netopilová a v roce 1986 Eva Žurmanová.

V toto období se zlepšuje především vnitřní prostředí a vybavení školy, ale je využíván i školní pozemek k pěstování zeleniny. V roce 1990 je zahájena oprava fasády, výměna všech oken, výměna krytiny střechy. Do důchodu odchází Alena Štěpaníková a jako učitelky nastupují Věra Smažilová a Marie Sumcová. Začátkem školního roku 1991/92 odchází do důchodu ředitelka Věra Vojtková a současně opouští školu Irena Tesařová. Mateřská škola je jen dvoutřídní, protože počet dětí klesl z někdejších 109 na 48. Řízením školy je od září pověřena Eva Žurmanová a po konkurzu od 1. ledna 1992 jmenována ředitelkou školy. V tomto roce se rodiče předškoláků začínají zajímat o znovuotevření základní školy v Pravčicích. Tento požadavek nový obecní úřad plní a v následujícím školním roce je otevřena v Pravčicích opět první třída ZŠ v čele s ředitelkou Marií Školoudovou. Správa budovy však zůstává škole mateřské. Mateřská škola začíná zajišťovat družinu pro žáky ZŠ.

Od školního roku 1993/94 je mateřská škola opět jednotřídní, protože populace v obci stále klesá a děti z Hulína se již hromadně nedovážejí. Na škole zůstávají jen učitelky z Pravčic. Od února 2001 odchází ředitelka Eva Čechová (Žurmanová) na mateřskou dovolenou a za její nepřítomnosti je pověřena řízením Alena Písková a po dobu její náhlé nemoci Eva Houserková. Po dobu jednoho roku na škole pracuje osobní asistentka Monika Bojnanská. V srpnu 2002 se opět vrací do vedení školy Eva Čechová, která působí jako ředitelka školy dodnes.

Školu však netvoří pouze děti, žáci, jejich učitelé a kuchařky, ale i školníci, uklízečky a topiči, neboť bez nich by provoz ve škole nebyl možný. Na místech školnic a uklízeček postupně pracovaly Anna Odstrčilová, Josefa Vaculíková, Marie Opravilová, Bernardýna Janálová, Marie Nevřalová, Pavla Tobolíková, Miroslava Blablová, Marie Mišelnická, Růžena Zaoralová a Miroslava Kamencová. Samostatnou funkci topiče zastávali od roku 1987 Emil Vojtek, Julius Mišelnický, Zdeňka Večerková, Bohuslav Večerka a Miloslav Matal.

Není bezzajímavosti, kdy a proč vzniklo v budově školy mezi kuchyní a jídelnou velké podávací okénko. Někteří si možná ještě pamatují dobu, kdy se v těchto prostorách scházeli krátce po 2. světové válce skauti, kteří v zimním období hráli loutkové divadlo. A právě pro tyto účely okénko vytvořili. Původně šlo tedy o scénu loutkového divadla. V roce 1947 pravčičtí skauti na výstavě skautské činnosti ve skleníku Květné zahrady v Kroměříži se svým divadlem výstavu vyhráli.

Na fotografii skauti v místnosti současné školní jídelny

Pravčická škola v 80. letech minulého století

OBECNÍ KNIHOVNA

Text Alena Štěpaníková, knihovnice Obecní knihovny Pravčice

Již čtvrtým rokem se obecní knihovna nachází opět v prostorách obecního úřadu. Uvádíme opět, neboť knihovna se zde nacházela již od doby, kdy budova sloužila jako obecní škola (odtud název objektu „stará škola“).

Knihovnu povětšinou vedli pravčičtí učitelé. Prvním knihovníkem byl řídící učitel František Popolanský, po něm učitelé Alois Pecha a Jan Dostál a od 50. let minulého století ředitel školy Ladislav Krejčířík. V roce 1970 převzal funkci knihovníka Miroslav Rozkošný, který se v té době vrátil z vojny. Zároveň převzal i funkci kronikáře, předsedy a pokladníka Osvětové besedy, začal vydávat zpravodaj, byl členem kulturní a školské komise a pořádal přednášky a besedy v rámci tzv. Socialistické akademie. V roce 1973 se oženil a přestěhoval do Přerova. Poté se o tyto funkce a další s tím související činnosti podělilo několik dalších osob. Po Miroslavu Rozkošném se stala knihovnicí Marie Škubalová, velmi sečtělá paní s širokým rozhledem.

Jelikož byly prostory knihovny naprosto nevyhovující pro zchátralý stav celé budovy, byla knihovna přestěhována do současné školy. Zde paní Škubalovou vystřídala učitelka mateřské školy Stanislava Páterová. Když se z Pravčic odstěhovala, převzala knihovnu další učitelka mateřské školy Jana Rušáková, kterou po odchodu do Kroměříže vystřídala v roce 1982 opět učitelka mateřské školy Alena Štěpaníková, která vede knihovnu i v době současné - bez přestávky již 29. rok.

Od roku 1994 patří knihovna pod obec Pravčice, která hradí provozní výdaje, pořizuje vybavení, přispívá každoročně na nákup nových knih.

Prvním přírůstkem v knihovně po jejím přestěhování zpět do budovy tzv. „staré školy“ byla kniha pana Ing. Františka Štourače o minulosti naší obce s mnoha zajímavými, z velké části již historickými fotografiemi. Kniha se jmenuje „PRAVČICE proti toku času“. V roce 2009 byla do výpůjčního fondu zařazena kniha Frant. Peřinky „Vlastivěda moravská“, která o naší obci rovněž pojednává, následně obdržela knihovna od samotného autora knihu Václava Tetery „Ovoce Bílých Karpat“ a v roce 2010 sborník vítězných prací literární soutěže dětských autorů Zlínského kraje ve vlastní literární tvorbě, vydaný pod názvem „Jakou barvu má svět?“. Naposledy uvedený sborník obsahuje krom jiných i práce dvou žáků naší školy, Michala Čecha a Martina Mrhálka. V květnu tohoto roku obdržela knihovna pamětní list, vytvořený Ing. Miroslavem Šotem ku příležitosti výročí 750 let první zmínky o obci Pravčice.

V říjnu roku 2010 provedla Knihovna Kroměřížska v Pravčicích soupis knižního fondu, který převedla do digitální podoby. V knihovně jsou pro veřejnost k dispozici nejen knihy a časopisy, ale bezplatně i dva počítače napojené na internet.

PAMĚTNÍ MEDAILE OBCE

Text a kresba Antonín Slugeň z Kroměříže, autor medaile

Při příležitosti 750 let Pravčice nechala obec zhotovit v roce 2011 pamětní medaili ze stříbra o ryzosti 999. Vydáno bylo celkem 300 kusů. Návrh byl zhotoven podle požadavku a komunikace se starostou obce, panem Jaroslavem Šaškem, a dle publikací „PRAVČICE proti toku času“ a „Mlýny a mlynáři“ a kopie listu obce z roku 1688. Následně byla základní kresba odsouhlasena zastupiteli obce k dalšímu zpracování a zhotovení čistého výkresu k připravované výrobě razících kolků a ražbě.

Medaile je značena AS, autor Antonín Slugeň – averz spodní střed.

Averz medaile

Kruhová, uprostřed s hlavním motivem kostela sv. Floriana mezi okolní zelení. Heraldicky vpravo je položen kříž, který je zobrazen čelně, neboť není součástí místa, avšak motiv byl použit pro vyvážení plochy; kříž je uváděn jako historický a vzácný monument obce. V horní ploše jsou uvedeny oslavné letopočty 1261 a 2011. Obvodem v okruží horní části je uveden nápis obce PRAVČICE, v dolní části výročí obce 750 LET, oboje v uzavřené stuze. Levá část kruhového pásu hovoří o říčce Rusavě, na které stál mlýn obce – proto mlecí kámen, žernov. Byla zde stará historická lípa, která se v medaili připomíná listem a květem, a pila, jejíž činnost se udává kolem roku 1888. Jako hlavní plodinou a jejího zpracování je obilí – proto jsou zde vyobrazeny klasy. Novější doba hovoří v pravé části o činnosti jezdeckého oddílu obrázkem koně s brizůrkou – hvězdičkou, jako dobré a známé aktivity obce. Opět se zde nachází stará lípa a květ, tentokrát na vyvážení plochy a oslavu obce, a dále dnešní pěstované plodiny a zemědělská činnost – klas kukuřice a jetel v květu. Obě horní části okružního pásu jsou zakončeny ornamentací ze základního kamene mlýna, datovaného 1789, tzv. zralé klasy.

Reverz medaile

Hlavní středová část je tvořena ERBEM OBCE z uváděné listiny 1688 s doplněním arabes. Kolem erbu je v horní půli nápis DIEDINA PRAWCZYCZE z původního znění listiny, dolní část uvádí ZALOŽ. 1261 OBCZE v tomtéž typu písma.

SDH PRAVČICE

SBOR DOBROVOLNÝCH HASIČŮ V PRAVČICÍCH

Text a zapůjčení fotografie Pavel Zapletal, starosta SDH Pravčice

Zakladatel sboru bratr Jan Pazdera

„Je pěkný slunný den. Větrík mírně pofukuje přes pole, která se místy už černají, neboť úroda je většinou svezaná do stodol. Někde stojí ještě mandele, ale těch pomalu ubývá. Všude je v poli živo a nade vším skřivánci jásají jako by se radovali z té krásné boží přírody. V celé vsi není hospodáře, všichni jsou ve stodolách nebo na poli. Jen pár stařečků sedí na lavičkách před stavením a dohlíží na tu malou drobotinu, která si hraje a skotačí. Křičí jeden přes druhého, až v uchu zaléhá.

Pojednou všechno ztichne a strne hrůzou při spatření černého dýmu, který se vyvalil na vesnici jako strašidlo. HOŘÍ!!!“

(Toto jsou úvodní slova z Kroniky hasičské z roku 1888.) Bylo to 21. srpna 1888. Začalo hořet stavení č. 37. A postupně se požár rozšířil na stavení č. 36, 35, 34, 33, 32. Postižení touto strašnou událostí jen

pohlížejí na zbytky svých dřívějších chaloupek. Tato událost vedla k založení Sboru dobrovolníků, spolku dobrovolných hasičů. Došlo k tomu 23. srpna 1888.

První předsednictvo

Starosta - Josef Žůrek, jednatel - Arnošt Šeha, náčelník - Jan Pazdera, pokladník - Matěj Kovalovský. Výbor tvořili František Frantík, Josef Zlámal, Josef Dvořák, Josef Dědičik, A. Topinka. Celkový počet členů Spolku dobrovolných hasičů byl 31.

Již v roce založení obec zakoupila hasičskou stříkačku a hasičí zařízení. Spolek byl velmi aktivní a pomáhal hasit požáry nejen v Pravčicích, ale i v okolních obcích.

V roce 1900, 12. června, postihl obec Pravčice velký požár, který zasáhl 9 stavení. Na pomoc přijíždějí bratři z Hulína, Rymic, Břestu, Záhlinic a Bílan se stroji a společně odolávají zhoubnému požáru. Majetek občanů postižený požárem chrání 180 bratří. Oheň nakonec podlehl velkému úsilí všech zasahujících. V roce 1903 uspořádali bratři mezi sebou sbírku na Národní divadlo v Praze, která vynesla částku 10 K.

Další činnost spolku

Spolek se věnoval také bohaté kulturní činnosti. Sehráli v meziválečných i válečných obdobích divadelní představení, ve kterých účinkovali především samotní členové sboru. Tvořili osvětu v kulturní činnosti v naší obci.

U příležitosti 80. výročí od založení Sboru byla nazkoušena „Hanácká svajba“ v čele s bratrem Stanislavem Uličným st.

Později byly uspořádány i další akce, jako Hanácké právo v roce 1970. V pozdějších letech se každoročně pořádá vodění medvěda s tradiční ostatkovou zábavou. I nadále se členové sboru zúčastňují a podílejí na většině kulturních akcí v obci.

Sbor dobrovolných hasičů v Pravčicích má bohatou sportovní minulost a v okolí se těší dobrému jménu. Má za sebou spoustu úspěchů. Mezi ty největší patří účast mladých hasičů na Mistrovství České republiky v požárním sportu a hry Plamen v roce 2001, které se konalo v Třebíči. Obsadili zde celkovou sedmou příčku. Ale útechou jim může být stříbrná medaile za požární útok. V roce 2005 se Klára Šenkyříková stala Mistryní ČR v požárním sportu v kategorii jednotlivců. A o rok později svůj úspěch zopakovala. SDH Pravčice je také jedním z pořádajících sborů nejprestižnější soutěže v požárním útoku v kategorii dospělých Extraligy ČR v požárním útoku. Nadále se zúčastňují i Podhostýnské hasičské ligy, Zlínské ligy požárního sportu, Velké ceny OSH Přerov a Velké ceny OSH Uherského Hradiště.

Skupinová fotografie z 80. let minulého století

Předsedové a starostové pravčických hasičů

V roce 1888 stál v čele Josef Žůrek, od roku 1890 Josef Zlámal, 1891 Jan Pazdera, 1894 Jan Škubala, 1902 František Frantík, 1913 František Uličný, 1923 Josef Šulák, 1928 František Uličný, 1933 Václav Dvořák, 1945 František Vaculík, 1957 Josef Procházka, 1858 František Hlobil, 1961 Jan Černošek, 1963 Josef Procházka, 1970 Vojtěch Uličný, od roku 2001 Pavel Zapletal (z Pravčic) a od roku 2009 jeho jmenovec Pavel Zapletal (tentokrát z Hulína).

Na konci roku 2009 proběhly volby do vedení sboru. To bylo obměněno následovně:

Starosta:	Pavel Zapletal
Velitel:	Karel Tobolík ml.
Zástupce velitele:	Vítězslav Hlobil,
Jednatel:	Luděk Otýpka,
Pokladník:	Lukáš Mišelnický.

V současné době má sbor 64 členů. Nejstarším členem je bývalý dlouholetý starosta sboru pan Vojtěch Uličný a nejmladším členem je jeho vnuk Martin Uličný.

Hasičská zbrojnice

Pro potřeby první požární zbrojnice byla od roku 1889 upravena část chléva v obecním hostinci. Tato zbrojnice sloužila svému účelu po celých 37 let. Pak byl hostinec prodán a zbrojnice se musela přestěhovat do arcibiskupského velkostatku, kde setrvala po dalších 28 let. V roce 1972 byla sboru dobrovolných hasičů slavnostně

předána do užívání hasičská zbrojnice nová, v roce 1979 byl v sousedství upraven parčík. Do současné podoby byla zbrojnice upravena v roce 2008. Pro tréninky i závody hasičům slouží především tzv. „hasičská louka“ vedle řeky Rusavy.

Bohu ku cti, bližnímu ku pomoci, vlasti ku slávě.

Úspěšná sportovní družstva hasičů

TJ SOKOL A SOKOLOVNA

TĚLOVÝCHOVNÁ JEDNOTA SOKOL PRAVČICE

Text Antonín Mrhálek, předseda TJ Sokol Pravčice, fotografií zapůjčil Milan Rozkošný

Od roku 1919 působila v obci pobočka Tělocvičné jednoty Sokol v Hulíně.

Spolek Tělocvičné jednoty Sokol v Pravčicích byl ustanoven 23. dubna 1921. Jejím prvním starostou se stal pravčický rodák JUDr. Václav Žůrek, advokát v Kroměříži.

Sokolové nejdříve cvičili na dvoře a zahradě u Hradilů a Pitnerů a na dvoře „staré školy“. V zimě nezbývalo, než cvičit v zadní místnosti hostince. Proto se začalo uvažovat o stavbě sokolovny.

Sokolovna byla v obci postavena v roce 1924 z darů shromážděných od příznivců Sokola. Není bez zajímavosti, že členové Sokola dokonce nechali natisknout poukázky na cihly v hodnotě 1, 100, 500 a 1000 Kč, tzv. cihlenky, které pak prodávali. Dne 4. srpna 1926 byla Sokolovna předána do užívání. O šest let později došlo i na přístavbu ve směru k letnímu cvičišti (Sokolské zahradě).

Po dobu okupace naší vlasti nacisty byla jednota spolu s celou obcí Sokolskou v českých zemích zrušena. Velmi krátce po osvobození, 10. května 1945, jednota opět svou činnost zahájila, i když se její majetek nacházel ve velmi špatném stavu.

Dne 21. ledna 1947 stanul do čela, ve funkci starosty, br. Vojtěch Dědičik. Po jeho smrti v roce 1948 byl starostou zvolen br. VI. Škubala. Od dubna roku 1954 byli voleni již předsedové. Tím prvním se stal br. Jindřich Novák, od 23. ledna 1959 Vojtěch Žurman, do té doby dlouholetý náčelník jednoty. Od roku 2003 stojí v čele jednoty Antonín Mrhálek.

Organizace jednoty v Pravčicích se vždy sestávala ze spousty oddílů a kroužků, jako např. fotbalové mužstvo, oddíl odbíjené, oddíl stolního tenisu, ledního hokeje, šachový oddíl, sport pro všechny, floorball, mažoretky, jezdecký oddíl. Mnohé z nich tato organizace zastřešuje doposud.

První starosta JUDr. Václav Žůrek

Kromě toho pořádala nácvičky i vystoupení sokolských sletů a později spartakiádního cvičení a mnohých divadelních vystoupení, a pořádá i doposud plesy pro dospělé i oblíbené maškarní plesy pro děti, různá hanácká vystoupení, tradiční Běh Pravčicemi (dřív Běh vítězství) a umožňuje organizované cvičení široké veřejnosti. O bohaté sportovní i kulturní činnosti svědčí dochované zápisy z kronik.

AREÁL SOKOLOVNY OD ROKU 2006

Text Jaroslav Šašek, starosta obce Pravčice

Areál Sokolovny

Celý bývalý areál tělovýchovné jednoty – Sokolovna s přílehlou Sokolskou zahradou – byla na základě smlouvy, uzavřené 5. září 2006 mezi TJ Sokol Pravčice a obcí Pravčice, převedena za 1 Kč na obec. TJ Sokol má však i nadále k těmto svým bývalým nemovitostem zajištěno předkupní právo. Obec Pravčice poté zajistila rekonstrukci velké části Sokolovny a v letošním roce dokončila úpravu Sokolské zahrady.

Po kolaudaci v lednu roku 2008 byl v Sokolovně obnoven provoz sérií tří večerních plesů – sportovním, masopustním a mysliveckým, která byla zakončena plesem maškarním pro děti. V následujícím roce se začalo uvažovat o instalaci umělé horolezecké stěny; tato byla slavnostně předána do užívání 11. února 2009.

Spolu s víceúčelovým hřištěm je celý areál využíván nejen pro nejrůznější sportovní akce, ale i pro pořádání akcí obecních, školních i soukromých.

Nabízí se otázka, kde vlastně nyní provozuje svou činnost TJ Sokol Pravčice. Odpověď je velmi jednoduchá. Obec jednotě umožnila, aby ke své činnosti využívala Sokolovnu s přílehlou Sokolskou zahradou i nadále.

Víceúčelové hřiště

Areál Sokolské zahrady se Sokolovnou vytváří spolu se sousední školou vedle kostela novodobé centrum sportovní výukové a kulturní činnosti v obci. A tak se začalo uvažovat o doplnění Sokolské zahrady o hřiště víceúčelové, které by navazovalo na dětské hřiště u školy. Od myšlenky nebylo daleko k realizaci a 7. srpna 2009 bylo víceúčelové hřiště s umělým povrchem slavnostním přestřižením pásky otevřeno. Od prvního dne jde o oblíbené sportoviště jak u dětí a mládeže, tak i u dospělých.

Je třeba upevňovat sílu těla, abychom udrželi sílu ducha.

TJ SOKOL PRAVČICE – FOTBALOVÝ ODDÍL

Text Karel Brezanský, předseda fotbalového oddílu, fotografie zapůjčili Karel Brezanský a Alena Štěpaníková

Název spolku: TJ Sokol Pravčice – fotbalový oddíl
Datum vzniku: 11. listopadu 1944

Současný počet členů: registrovaných 92, aktivně hrajících 23
Současné vedení oddílu: Karel Brezanský – předseda
Zdenek Pudelka – místopředseda
Dušan Miklík – pokladník
Petr Zapletal – jednatel
František Darebník – vedoucí mužstva

Historie oddílu

První zmínkou o fotbale v naší obci je zápis v kronice z 11. listopadu roku 1944, kdy byl založen sportovní klub pod názvem SK Pravčice. Jeho prvním předsedou byl zvolen pan Alois Vystavěl. V prvním roce bylo sestaveno družstvo dorostu, které hrálo v soutěži Hané a umístilo se na třetím místě. V roce 1945 hrálo první mužstvo ve druhé třídě moravské fotbalové župy a jako soupeře mělo tyto oddíly - Železářny Přerov, Velký Újezdec, Sparta Týn, Prosenice, Břest, Pavlovice, Tučín, Míškovice, Bochoř a Stará Ves, takže docela velké vzdálenosti a na cestování to měli poměrně náročné.

I v dalších letech mužstva mužů i dorostů hrála se střídavými úspěchy v různých třídách a soutěžích v rámci okresu a nejbližšího okolí. Tyto soutěže se však v prvních letech často měnily, a tak se postupně tvořily skupiny jako 2. třída sever B, 2. třída okres Holešov apod. Hned v roce 1947 vyhrály Pravčice svou skupinu. Klub také pořádal letní turnaj a první dva

Fotbalové mužstvo z 50. let minulého století

Stáří páni

ročníky vyhrál. Tak pokračovala činnost až do roku 1953, kdy musel oddíl pro nedostatek hráčů přerušit své působení. To bylo ale obnoveno hned v roce 1954 a dál hrál oddíl v okresní soutěži. To ale platilo zase pouze na krátkou dobu, v roce 1956 byla odehrána jen jarní část soutěže, potom bylo mužstvo – dle zápisu v kronice – „dáno do klidu“. Ovšem už v roce 1958 byl opět oddíl obnoven. Jenže i tentokrát mělo jeho působení jen krátké trvání a po jedné sezoně byla činnost opět ukončena, a to až do roku 1967!

V roce 1968 tak nastupovalo mužstvo k zápasům ve IV. třídě jih a skončilo na 5. místě. Založeno bylo rovněž mužstvo žáků. Muži v sezoně 1970 – 1971 vyhráli svou skupinu a postoupili do III. třídy, ve které hráli až do roku 1979, kdy došlo k reorganizaci v krajských i okresních soutěžích, a tak se začínalo opět ve IV. třídě. V této ale nezůstalo dlouho, protože v sezoně 1980 – 1981 opět vyhrálo svou skupinu a postoupilo do III. třídy. V tomto roce také bylo vytvořeno družstvo dorostu, které ale bylo po jednom roce znovu zrušeno. V sezoně 1981 – 1982 skončilo mužstvo na posledním místě, protože ale došlo opět k reorganizaci okresních soutěží, zůstalo i nadále ve III. třídě střed.

V roce 1984 oslavil oddíl čtyřicet let od založení. K přátelskému utkání v rámci oslav nastoupilo naše mužstvo proti oddílu Baník Ostrava – staří páni. Zápas skončil výsledkem 1 : 3 a jedinou branku Pravčic vstřelil Antonín Mrška.

O deset roků později, kdy se slavilo padesát let od založení oddílu, se konečně splnil sen všech hráčů a fanoušků a mužstvo postoupilo do okresního přeboru! Bohužel se ale nepodařilo tuto soutěž udržet a po jedné sezoně tak mužstvo opět sestoupilo do III. třídy, ve které hraje dodnes.

Současnost oddílu

V sezoně 1998 – 1999 došlo na našem hřišti k velmi smutné události. Ve třetím kole při zápase proti Admiře Hulín, který se hrál 22. 8. 1999, postihl našeho hráče Zdeňka Mlčáka chvíli před koncem utkání kolaps. Zdeněk byl odvezen do nemocnice, kde ale po třech hodinách, bohužel, zemřel. Od roku 2000 se proto hraje v létě turnaj pod názvem Memoriál Zdeňka Mlčáka.

V našem fotbalovém oddíle docházelo od samého založení až do dnešní doby k mnoha změnám. Byla zakládána a opět rušena mužstva mužů, dorostů, starších a mladších žáků. Několikrát se měnili členové výborů, trenéři i ostatní funkcionáři. Postupně bylo budováno a upravováno zázemí pro hráče, šatny, hřiště a také jeho nejbližší okolí. V roce 1997 a v roce 2010 postihla naši obec povodeň a na hřišti se pokaždé vytvořilo velké jezero. Byly vyplaveny i šatny a vznikla škoda na majetku i na trávníku. Pokaždé jsme si však s těmito pohromami dokázali poradit. Na svou činnost se snaží oddíl získávat prostředky pořádáním různých akcí, tanečních zábav, plesů, sběrem kovového odpadu a podobně. V létě roku 2008 byla zahájena rekonstrukce trávníku na hřišti, kterou si členové oddílu provedli svépomocí. Za brankami byly postaveny nové ochranné sítě a bylo upraveno okolí hřiště. Pomocnou ruku a radu však přiložili i nečlenové oddílu, občané, kterým jde o dobro našeho klubu. Všem těmto lidem v celé historii klubu patří velké poděkování. Poděkování však patří i obci Pravčice, jejím zastupitelům a také sponzorům oddílu za pomoc a podporu.

V současné době máme v oddíle jen mužstvo mužů. Přesto, že se stále potýkáme s nedostatkem hráčů, a bohužel i s nezájmem mladých kluků o sport a o fotbal, se chceme pokusit znovu sestavit mužstvo žáků, abychom mohli vychovávat novou generaci hráčů. Věříme, že se nám to podaří a že bude náš fotbalový oddíl i nadále úspěšně fungovat a reprezentovat naši obec.

Různé podoby fotbalového hřiště

Někdy je vody málo...

... a někdy je vody moc (květnové povodně roku 2010)

TJ SOKOL PRAVČICE - ŠACHOVÝ ODDÍL

Text a zapůjčení fotografií Jaroslav Šašek, metodik a trenér oddílu

„Pravčický šachový oddíl byl založen pod hlavičkou TJ Sokol Pravčice v říjnu roku 1985 a měl pro začátek 7 členů. Šachy se v Pravčicích hrály již dříve, ale zájem nebyl nikdy tak silný, aby vznikl oddíl. Založení oddílu pomohla náhoda - několik hráčů „vyhecovalo“ Miloše Ondrušku k tomu, aby zkusil uspořádat šachový turnaj. Ten chtěl všem dokázat, že se mu to povede, a tak začal zařizovat. Přihlásilo se kupodivu mnoho hráčů a mezi nimi i Jaroslav Šašek, který se krátce předtím sem do Pravčic přistěhoval a měl alespoň základní zkušenosti s organizací šachových turnajů a činnosti šachového oddílu. Zpočátku se turnajová tabulka plnila pěkně, ale později nastaly potíže. Většina hráčů přestala hrát, a tak se vlastně turnaj dohrál pouze částečně. Už to byl ale úspěch. Ve zredukované tabulce vyhrál s plným bodovým ziskem nositel II. výkonnostní třídy Jaroslav Šašek a za ním skončili Jindra Valášek, Vít Procházka a Franta Pavelka. Všem třem byly později předány IV. výkonnostní třídy. Když k těmto čtyřem hráčům přičteme Miloše Ondrušku, Karla Procházku a Milana Pospíšila, máme výčet všech hráčů, kteří stáli při vzniku oddílu. Do výboru byli zvoleni Miloš Ondruška jako předseda, Vít Procházka jako tajemník a Jindra Valášek jako hospodář. Metodikem a trenérem se stal Jaroslav Šašek. Po několika týdnech se oddíl rozrostl o Karla Dvořáka a Ctirada Mrhálka. Z počátku šachistům chybělo téměř vše - nebyly zkušenosti ani materiál, nechybělo však nadšení, a tak se pravčičtí šachisté přihlásili do soutěže družstev. Podařilo se jim v krátkém čase sehnat potřebný materiál a vyřídit nutné formality, a tak soutěž mohla začít. Oddíl byl na světě. Sice maličký, ale již životaschopný.“ Tolik citace z kroniky pravčických šachistů.

Šachový oddíl pokračuje ve své činnosti od svého založení v roce 1985 až do dnešních dnů a za ta léta si vychoval již další generaci hráčů. K pravidelným tréninkům se schází každý týden. V současné době hraje regionální soutěž okresu Kroměříž, někteří z hráčů hostují i v jiných oddílech.

Šachy – hra královská.

Vlevo začínající naděje Bruno Zapletal. Vpravo Jaroslav Šašek při letošním utkání s šachovým velmistrem Vlastimilem Hortem (stojícím vlevo)

JEZDECKÉ ODDÍLY

Text a zapůjčení fotografií Mgr. Iva Hlobilová, konzultace Vojtěch Chytil st.

Vážení čtenáři, následující řádky Vám přiblíží historii něčeho tak známého a samozřejmého, tak blízkého a přece, při podrobnějším pohledu, doprovozeného mnoha otázkami.

Přece jen: historie jezdeckých klubů v Pravčicích oslaví v letošním roce své **50. výročí**. Za tu dobu se událo skutečně mnohé. Posuďte sami.

Dlouholetá tradice jezdeckého sportu v Pravčicích byla započata již v roce 1961. Tehdy byl v červnu založen první jezdecký oddíl při TJ Sokol Pravčice

a ve spolupráci s místním JZD. Zakládajícími členy byli František Smělík st., předseda JZD, Otakar Dědičik, Vojtěch Chytil st., Václav Dvořák, Ladislav Blabla a František Mrhálek. Prvními koňmi, tvořícími jednak základ pravčického chovu a jednak působícími jako sportovní koně, byly klisny Bramína a Lorna.

V roce 1963 byl uspořádán 1. ročník Hanáckého poháru, prestižní parkurové soutěže, jejíž tradice je každoročním pořádáním udržována dodnes. V následujícím roce byl JK poprvé pověřen pořádáním mistrovství mužů a žen v Přerově ČSTV. Ve stejném roce také dosáhl prvního velkého úspěchu JK dorostenec Ladislav Blabla na koni Dunka, kdy na Mistrovství republiky dorostu v Pardubicích obsadil 2. místo. Od tohoto roku byli pravčičtí jezdci a koně pravidelnými účastníky všech mistrovství – ať už jednotlivců či družstev a s jejich kvalitními výkony se také muselo „počítat“ při nejrůznějších skokových derby a cenách a také mezinárodních závodech především v Polsku a Maďarsku.

V následujících letech oddíl mění názvy, kdy přechází pod Juvenu (1967, JK Juvena Pravčice), dne 1. února 1969 ukončil svou činnost při TJ Sokol Pravčice, v roce 1972 změnil název z Juveny na JK SSM Pravčice, aby se vrátil pod Jednotné zemědělské družstvo Kostelec u Holešova, pod které již Pravčice jako farma patřily (1989). V roce 1990 se zemědělské družstvo opět osamostatňuje a v roce 1992 je, stejně jako v jiných ZD, i zde z ekonomických důvodů chov koní zrušen.

Někteří chovatelé ale na „konec koní v Pravčicích“ odmítají přistoupit a odkupují část koní (František Rozkošný, Zdeněk Rozkošný, Antonín Pospíšilík a Václav Dvořák),

28. 8. 2005 – svěcení obecních symbolů

zakládají nové kluby a tím je chov koní v Pravčicích zachráněn. Novým místem pro chov a sportovní přípravu se staly hospodářské budovy a pozemky bývalého arcibiskupského mlýna. Bohužel se ani do dnešní doby nepodařilo žádné z vlád působících v naší zemi od roku 1990 vyřešit majetkoprávní vztahy s církví – Olomouckým arcibiskupstvím, které je vlastníkem těchto nemovitostí. Teprve v roce 2003 se podařilo nastartovat rekonstrukci areálu dotovanou státem, který areál spravuje, a zajistit tak, aby tyto objekty dále nechátraly. Byla nařízena demolice budovy mlýna, přičemž jeho obytná část byla kompletně zrekonstruována. V průběhu uplynulých let byla dále vybudována nová zídka oddělující dvůr od soukromých pozemků, byly nově pokryty střechy, udělány nové fasády a elektrické rozvody.

Mezi nově vzniklými organizacemi po rozpadu původního jezdeckého oddílu patří JK Sport Pravčice (Josef Dvořák a kol.), Stáj Pospíšilík Pravčice (Antonín Pospíšilík a kol.), JK Morava Pravčice (Vojtěch Chytil a kol.) a JK Pravčice o. s. (Václav Dvořák a kol.).

Členskou základnu všech jmenovaných subjektů tvoří nyní cca 50 členů, kteří pracují s přibližně 35 koňmi. Základnu tvoří jak jezdci a ošetřovatelé nelicencovaní i licencovaní – tedy s oprávněním startovat na oficiálních soutěžích v jezdeckých disciplínách, majitelé cvičitelského průkazu, rozhodcovské a trenérské licence, ale patří mezi nás také příznivci a přátelé koní, jejichž každoroční podpory a pomoci při pořádání závodů si velice vážíme. Všechny kluby spadají pod nově vytvořenou Zlínskou oblast České jezdecké federace (dále jen ZO ČJF).

Stěžejní náplní činností je účast na parkurových soutěžích a příprava začínajících jezdců pro jezdecký sport. Další z priorit jednotlivých klubů je za podpory obce Pravčice, Zlínského kraje a města Hulína každoroční pořádání Hanáckého poháru (JK Sport Pravčice), Jarních závodů O pohár obce Pravčice a křest hřibátek (Stáj Pospíšilík), obnova Pravčického derby (JK Pravčice o. s.) a Memoriálu Otakara Dědičika (JK Morava). V letošním roce bude uspořádán Memoriál Otakara Dědička potřetí.

Koně využívané pro sport jsou jezdcům poskytováni soukromými majiteli – Tamarou a Milanem Skýpalovými, Antonínem Pospíšilíkem a Václavem Dvořákem, Bohumil Cupák s Vojtěchem Chytilém a Hanou Pěničkovou reprezentují se svými vlastními koňmi.

Vzhledem k tomu, že práce s koňmi není jen o závodění, máme také na starosti údržbu areálu, alespoň co se našich osobních a finančních možností týče, pravidelně umožňujeme svezení na našich koních na nejrůznějších akcích a někteří členové poskytují své schopnosti a cenné zkušenosti také vedení Zlínské oblasti ČJF v různých komisích a organizačních výborech.

Doufáme, že všichni členové sdružení v pravčických jezdeckých oddílech budou důstojnými pokračovateli mnohaleté tradice chovu a jezdeckého sportu v Pravčicích.

Koně nám propůjčují křídla, která postrádáme.

Dnes již historické fotografie ze 70. let minulého století:

Hanácký pohár

Oslavy 1. máje

MYSLIVECKÉ SDRUŽENÍ

MYSLIVECKÉ SDRUŽENÍ PRAVČICE

Text a zapůjčení fotografie Břetislav Šimek, hospodář Mysliveckého sdružení Pravčice

O myslivost, tj. o pečování o zvěř v katastru a o lov této zvěře, byl zajisté v katastru obce Pravčice zájem i v době minulé, avšak nic písemného není o skutečnostech, jak se myslivecké sdružení vyvíjelo, dochováno. Zřejmě šlo o spolek vedený pod názvem Lidová myslivecká společnost. Až od roku 1950 je vedena kniha zápisů o činnosti společnosti myslivců. Dne 13. července 1950 se konala ustavující schůze Myslivecké společnosti v Pravčicích za účasti zástupců okresního mysliveckého spolku. První výbor byl složen z těchto členů: František Karas, předseda, František Večeřa, jednatel, Antonín Churavý, pokladník, František Pospíšil, hospodář, Stanislav Prečan a Josef Plaček, revize účtu.

Již v roce 1951 se společnost zabývala úpravou nově vysázeného remízu, procházením vojtěšky a jetelo-trávy k chránění vajíček bažantů a koroptví, konáním honu na koroptve a odchytem koroptví. V roce 1956 byl řešen v remízku posed.

Od 8. ledna 1955 do 18. února 1961 stál v čele ve funkci předsedy František Gazdoš, kterého ve funkci vystřídal v roce 1961 Jan Černošek. V tomto roce (1961) odešel pro nemoc ze společnosti jeho nejstarší člen František Kopecký a bylo projednáno sloučení společnosti do okrsku Roštění. Do nového okresního sdružení byl zvolen Jan Černošek. V roce 1962 byl do funkce předsedy zvolen Jaroslav Nikodém a do provozu byla dána liheň, kterou si vzal na starost Jan Černošek.

Dne 12. prosince 1962 se konala ustavující a slučovací schůze Českého mysliveckého sdružení Pravčice a Němčice. Do funkce předsedy byl zvolen Zdeněk Klesnil z Němčic a do funkce místopředsedy Jan Černošek z Pravčic. Toto sloučení existovalo až do konce roku 1978. Pak nastalo nucené slučování mysliveckých sdružení a honiteb do větších celků. Cesta z Pravčic směr Němčice byla hranicí, kdy levá část byla přidělena MS Hulín a pravá část MS se sídlem v Roštění (Roštění, Rymice, Količín, Němčice a Pravčice).

V Pravčicích byla vybudována odchovna bažantů z bývalé drůbežárny JZD. Ročně se zde odchovalo 800 – 950 bažantů, o které pečoval František Gazdoš st., po něm Vlastimil Přívara a jeden rok Jaroslav Nikodém. Poslední hon tohoto sdružení byl na pravčickém konán v listopadu 1992.

Dne 12. 12. 1992 sloučené MS Roštění zaniklo a Pravčice dostaly svůj katastr zpět. Tvoří se nové Myslivecké sdružení Pravčice složené z katastrů obcí Pravčice, Količín a Němčice. Předsedou byl zvolen Zdeněk Klesnil st. z Němčic. Velkým úkolem bylo sestavení podkladů pro uznání honitby, aby byla naplněna litera zákona, což bylo pro myslivce velmi náročné. Byly zajištěny podrobné mapy všech tří katastrů, zjištění vlastníci jednotlivých parcel a požádání o souhlas s pronájmem svých pozemků pro účely MS Pravčice. Pronájem pozemků, které jsou ve vlastnictví státu, byl projednán s Pozemkovým fondem v Kroměříži.

V současné době stojí v čele MS Pravčice Milan Adámek, předseda. Ve vedení je dále Zdenek Klesnil ml., místopředseda, Vlastimil Přívvara, jednatel, Radim Grepl, pokladník, Břetislav Šimek, mysl. hospodář, Vladimír Januš, předseda revizní komise.

Činností myslivců není jen lov zvěře. Hlavní práce všech členů je celoroční péče o zvěř – přikrmování v době nouze a příprava krmení na toto období. Velká část naší práce je zaměřena na údržbu a výsadbu remízků a ostatní zeleně, údržbu vodotečí, které probíhají honitbou, výrobě a údržbě krmelců, posedů a jiných mysliveckých zařízení; ročně tak myslivci odpracují 1 180 hodin.

V honitbě se vyskytuje zvěř drobná – zajíc polní, bažant obecný, dále zvěř srnčí, a přechodně se vyskytuje zvěř černá, které bylo od roku 1993 uloveno 12 kusů. Kromě zvěře užitkové je lovena zvěř dravá: liška obecná, kuny, psík mývalovitý, jezevec lesní, straka obecná. Na zvěř v současné době nepříznivě působí nově otevřená dálnice, ale i to je daň civilizačních faktorů.

Myslivecké sdružení stále svou činností přispívá s péčí dobrého hospodáře k zachování kmenových stavů zvěře a zvelebení kvality chovu. A to ne bez starostí a práce. K úspěchu přispívá nadšení všech členů.

Myslivci se sdružovali i v minulosti, fotografie byla pořízena v roce 1904

Kulturní a společenská činnost

Od roku 2003 pořádáme myslivecký ples, který obohatil kulturní dění v Pravčicích, v roce 2011 šlo o devátý ročník.

Naši členové pořádají již několik let besedy s dětmi v pravčickém remízku. Tato akce bývá hojně navštěvovaná nejen dětmi, ale i jejich rodiči.

V posledních pěti letech se konají v honitbě sokolnická setkání a probíhá lov loveckými dravci.

V naší honitbě také probíhají zkoušky loveckých psů. Nejvíce si ceníme, že jsme se podíleli v roce 2007 na pořádání význačné kynologické akce - 52. ročníku Memoriálu Františka Housky. Tato mezinárodní všestranná soutěž hrubosrstých ohařů je pořádána jednou za dva roky klubem chovatelů českého fouska.

Lovu zdar.

ČESKÝ SVAZ CHOVATELŮ

ČESKÝ SVAZ CHOVATELŮ, ZÁKLADNÍ ORGANIZACE PRAVČICE

Text Václav Batoušek, jednatel ZO ČSCH Pravčice, fotografie zapůjčil Vojtěch Bartošek

Historie organizace

Do roku 1949 byli členové z Pravčic organizováni v Hulíně. V tomto roce se organizace v Hulíně rozpadla a v roce 1950 vznikla nová organizace – ZO Pravčice – v tomto složení

Předseda: Eduard Opravil
Místopředseda: Bohumil Karas
Jednatel: František Karas
Registrátor: Stanislav Mlčák

Další členové: Vojtěch Hradil, František Kamenec, Vojtěch Bartošek st., Jan Černošek st., Břetislav Studýnka st., Josef Hrabal, Josef Odstrčilík, Marie Rozkošná, Antonín Mrhálek (u vody), Otakar Dědičik a Vladimír Vaculík.

Ta starší historie rozkvětu ZO Pravčice se může datovat od roku 1970 – 1980, kdy naše organizace pořádala a zúčastňovala se řady výstav jak místních, tak okresních, kde hlavně u plemene holubů Moravský pštros dosahovala řadu výborných výsledků. Nebylo na celé Moravě taková kvalita ani kvantita těchto holubů, jako v Pravčicích. Chovali ji tito chovatelé:

František Rozkošný (Moravský pštros červený), Stanislav Mlčák (Moravský pštros modrý), Otakar Dědičik (Moravský pštros žlutý), Václav Batoušek (Moravský pštros černý) a Antonín Kejík (Moravský pštros černý šupinatý).

Tito chovatelé vozili čestné i vítězné ceny z národních i speciálních výstav, na výstavách místních a okresních, dá se říci, že neměli téměř žádnou konkurenci.

Současnost

Další rozkvět naší organizace nastal v roce 1990 – 2010.

Současný počet členů čítá 22, z toho 12 z Pravčic, 1 z Třebětic, 5 z Hulína a 4 z Chrástčan.

Současné vedení organizace

Předseda: Vojtěch Bartošek
Místopředseda: Lukáš Janečka
Jednatel: Václav Batoušek
Pokladní: Vladimíra Pospíšilová

Drobnochovatelé 70. let minulého století

Předsedové odborných komisí: za holuby Zdeněk Rozkošný, za králíky Tomáš Pospíšil a za drůbež Lukáš Janečka.

V těchto letech pořádáme tradiční místní výstavu, která svým rozsahem a kvalitou vystavených zvířat řadí naši organizaci mezi nejlepší v celém okrese. Odbor králíků, zastoupený plemenem Vídeňský králík, chovaný především Pavlem a Tomášem Pospíšilovými a Vojtěchem a Ivanou Bartoškovými, je označen tou nejvyšší známkou kvality v celé republice. Také holubi, především Zdeňka Rozkošného Moravský pštros červený, dosahují kvality daleko za hranice našeho okresu.

Tolik stručný popis naší organizace. Její činnost je velmi náročná jak časově, tak i finančně, a nebyla by vůbec možná bez podpory a dotací, které nám poskytuje obec Pravčice. Dotovala nám koupi klecí, které splňují nové podmínky jak estetické, tak i rozměrové dle norem EU.

Dále nesmím zapomenout na velmi krásný výstavní areál v místní Sokolské zahradě, kterou nám obec propůjčuje k pořádání nejen výstav, ale i stolních ocenění a schůzí. Píši to proto jako zajímavost, protože nikde jinde není taková podpora chovatelství, jako od obce Pravčice. Závěrem chci popřát hodně zdraví všem lidem dobré vůle a končím naším krásným heslem:

Pro krásu, radost i užitek.

SLOVO NA ZÁVĚR

Heslem Českého svazu chovatelů „Pro krásu, radost i užitek“ jsme ukončili příležitostné vydání Pravčických novin, věnované nejen výpiskům z dějin obce samotné, ale i škole, farnosti, knihovně a pěti největším organizací, které již mají v kronikách zaznamenanou historii svou vlastní.

Jde skutečně, jak v úvodu starosta obce uvedl, o pouhé střípky sesbírané z nejrůznějších pramenů pojednávajících o Pravčících, a o základní informace, podané v případě školy, knihovny a obecních spolků prostřednictvím zástupců těchto institucí, jmenovitě v záhlaví každého z příspěvku uvedených.

Mnohé další údaje a podrobnosti o životě v obci a o její spolkové činnosti, o stavbách a památkách, o amatérské divadelní a výstavní činnosti a o lidových zvycích, tradicích a obyčejích, mezi něž náleží kromě vodění medvěda a kácení máje i takové velké události, jako je hanácká svatba, dožatá či hanácké právo, lze pak dohledat v kronikách obce Pravčice a zájmových spolků a v knize pravčického rodáka Ing. Františka Štourače nazvané „PRAVČICE proti toku času“; knihu Ing. Štourače vydala obec Pravčice v roce 2007.

Mezi prameny, z nichž bylo v tomto mimořádném vydání Pravčických novin čerpáno, patří především citovaná kniha Ing. Františka Štourače „PRAVČICE proti toku času“, kroniky obce Pravčice, školy a obecních spolků, Slovník osobností východní Moravy 2007, Týdeník Kroměřížska a Týdeník Přerovska, Archivní sborník 2008 Moravského zemského archivu v Brně a Státního okresního archivu Kroměříž, Zápis z odborné archeologické komise 2007, webové stránky obce Pravčice a jezdeckých oddílů, informace Zeměměřického úřadu a rozhovory s kronikářem obce Miroslavem Rozkošným, s knihovnicemi Alenou Štěpaníkovou a Stanislavou Páterovou, s ředitelkou školy Evou Čechovou, s dlouholetou členkou TJ Sokol Pravčice Štěpánkou Žurmanovou, s místostarostkou obce Ing. Lenkou Brezanskou a se starostou obce Jaroslavem Šaškem.

Všem, kteří se na tvorbě mimořádného vydání Pravčických novin podíleli, ať již jako konzultanti zde uvedení, samotní přispěvatelé nebo autoři a dodavatelé fotografií a kreseb v publikaci jmenovaní, patří za jejich obětavou práci velké poděkování.

Zvláštní poděkování patří archivářce Státního okresního archivu Kroměříž PhDr. Jitce Zezulové a historičce Muzea Kroměřížska Mgr. Markétě Mercové, Dr., za jejich cenné rady při sestavování novin.

1261

25. května 1261 daroval král Přemysl Otakar II. olomouckému biskupovi Brunovi ze Schauenburku odměnou za věrné služby Újezd Hutínský a dědiny Praveciz (Pravčice), Němciz a Altendorf (Němčice a Stará Ves).

2011

PAMĚTNÍ LIST

K VÝROČÍ
PÍSEMNÉ
O OBCI

750

LET PRVNÍ
ZMÍNKY
PRAVČICE

7. května 2011

starosta obce
Jaroslav Šašek

Pamětní list obce Pravčice vydaný při příležitosti oslav výročí 750 let od první zmínky o obci

Hanáci; fotografii zapůjčil Milan Rozkošný

*Má Haná! Mužsky tvrdá v zimě
a žensky kyprá přes léto!
Sen o tobě zas probouzí mě...
„Tož nebuď hloupé, poeto,*

*a sbal si svoje saky paky,
potém si poklábosíme:
gdo umřel, která pálí za kým,
gdo oženil se v dědině,*

*gde nemožó měť děcka, kolik
zemjáků bylo na podzim...“
V hrdle hroudu tvých širých polí,
vždy sebou, kraji odcházím.*

Z básně Stýskání Miloslava Uličného, rodáka z Prácheň

Mimořádné vydání Pravčických novin formou almanachu vydala v souvislosti s výročím 750 let od první zmínky o obci za finanční podpory Ministerstva kultury ČR obec Prácheň, IČ 00544566. Ev. č. PN MK ČR E 12064. Vyšlo nákladem 500 ks, tisk TYPOservis Holešov. Redakční rada: Jaroslav Šašek, Lenka Brezanská, Jana Diatková, Jana Hermanová, Eva Čechová, Milada Otýpková, Jarmila Šašková a Miroslav Rozkošný. Adresa a místo redakce Obecní úřad Prácheň, Prácheň 46, 768 24 p. Hulín, tel. 573 350 527 nebo 607 873 217, e-mail: obecpravce@seznam.cz. Nepodepsaný text a neoznačené fotografie Jarmila Šašková. Autoři jednotlivých textů nesou plnou odpovědnost za obsah, věcnou správnost a pravdivost poskytnuté informace. Za případné chyby a omyly v textu a v vyobrazení se předem omlouváme, nebyly způsobeny úmyslně. Kopírování jednotlivých částí novin je možné pouze s předchozím souhlasem redakce.